



შირაკი

SHIRAKI

www.open.ge

გამოქვეყნდა 1937 წლიდან

დედოფლისწყაროს მუნიციპალიტეტის გაზეთი

№30 (9.595)

10-17 აგვისტო 2013 წელი

ფასი: 50 თეთრი

ყოველკვირეული გამოცემა



აგვისტო... ხუთი წლის შემდეგ...



დედოფლისწყაროს მუნიციპალიტეტის ადგილობრივი ხელისუფლების წარმომადგენლებმა აგვისტოს ომში დაღუპულები გაიხსენეს. მუნიციპალიტეტის გამგებელმა ირაკლი შიოლაშვილმა საქართველოს ტერიტორიული მთლიანობისათვის დაღუპულთა მემორიალი ყვავილებით შეამკო.

აქ შეკრებილმა საზოგადოებამ კიდევ ერთხელ გაიხსენა აგვისტოს ტრაგედია და ხუთდღიან ომში დაღუპულები. 8 აგვისტოს მემორიალთან მოვიდნენ

გიორგი აბიათარისა და ბონდო კახიძის ოჯახის წევრები. მათ პირადად მიუსამძიმრეს მუნიციპალიტეტის გამგებელმა და მეუფე მელქისედეკმა.

სორნაბუჯისა და ჰერეთის ეპისკოპოსმა მეუფე მელქისედეკმა საქართველოს დამოუკიდებლობისათვის დაღუპულთა სულების მოსახსენიებელი პარაკლისი გადაიხადა. „მათ ყველაზე ძვირფასი, თავიანთი სიცოცხლე შესწირეს სამშობლოს დამოუკიდებლობას. სამშობლო არის მცნება, რომელიც წმინდათა წმინდა თითოეული ჩვენთაგანისთვის. ამიტომ ყველაფერი უნდა გავაკეთოთ, რომ ჩვენი საფიცარი სამშობლო იყოს თავისუფალი და დამოუკიდებელი. დღეს ჩვენ რომ მშვიდად ვართ და მშვიდობაა ქვეყანაში, ეს ამ გმირების დამსახურებაა. მე შევთხოვ უფალს და მალე იქნება, რომ დაკარგული ტერიტორიები აფხაზეთი და სამაჩაბლო დაგვიბრუნდება და მათთან ერთად ისტორიული ჰერეთიც“ - აღნიშნა მეუფე მელქისედეკმა.

8 აგვისტოს საქართველოს ერთიანობისათვის ბრძოლაში დაღუპული გმირების - გიორგი აბიათარის, გოჩა ილურიძისა და თეიმურაზ ბერიძის ოჯახები ადგილობრივი ხელმძღვანელებისგან 1000-1000 ლარს მიიღებენ.

მეხუთე წელია, თავს გვახსენებს აგვისტოს სევდა, რომელიც საქართველოში სსრკ-ის კვირეულით აღინიშნება. ნითელი ყაყაჩო ამ დღეების სიმბოლოდ ქცეულა და თანამედროვე ლიმილის ბიჭების შესახებ კვლავ უამბობს ყველას, მათ შორის მომავალ თაობასაც, რომელთა უსაფრთხო და ბედნიერ მომავალსაც ამ უწვეურულგამო ბიჭებმა ყველაზე ძვირფასი-საკუთარი სიცოცხლე შესწირეს.

ინგა შიოლაშვილი

რა მოხდა ფიროსმანის მუზეუმში?

ფიროსმანის სახელმწიფო მუზეუმის მმართველი ნელი გობეჯიშვილი სამსახურიდან გაათავისუფლეს. ინფორმაციას თავად გობეჯიშვილიც ადასტურებს. გაზეთ „შირაქის“ ინფორმაციით, შესაბამისი ბრძანება მიმდინარე წლის 1 აგვისტოს დაინერგა. ახალ მმართველად კვლავაც ფიროსმანის მკვლევარი ანზორ მაძლარაშვილი დანიშნეს.

— აღნიშნა ანზორ მაძლარაშვილმა, რის შემდეგაც სულ მალე ტანამდებობის დატოვება მოუხდა. ამჯერად, ანზორ მაძლარაშვილი კვლავ ფიროსმანის მუზეუმის მმართველის მოვალეობას

ლიც მისი მისამართით არსებობს. მაძლარაშვილი ვერ აკონკრეტებს, მიიღებს თუ არა მონაწილეობას ამ ვაკანსიაზე გამოცხადებულ კონკურსში, თუმცა დაუჯერებლად ეჩვენება ისიც, რომ წინა

ტორ გიორგი ლვინაშვილს პირადად დაავალა. ანზორ მაძლარაშვილი: „რამდენადაც ჩემთვის არის ცნობილი, შედგა სპეციალური კომისია, რომელმაც მუზეუმში არსებული

ვიდრეობის დაცვის სააგენტოში დამიბარეს და მითხრეს, რომ მუზეუმისთვის ისევე მე უნდა მეხელმძღვანელა. ამჟამად მოვალეობის შემსრულებელი ვარ და ბრძანებაშიც წერია, რომ მმართველის ვაკანსიაზე კონკურსი მიმდინარე წლის ოქტომბერში უნდა ჩატარდეს.

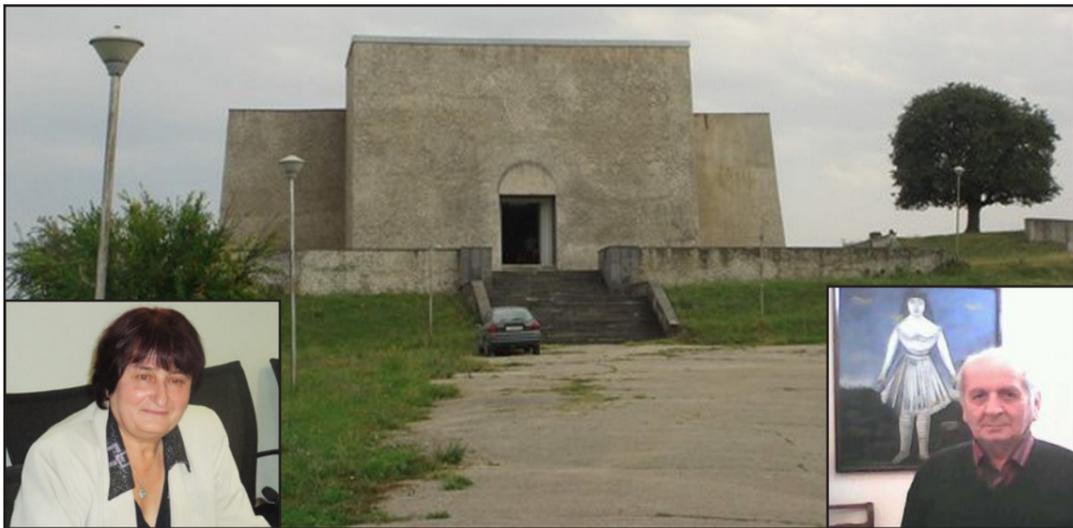
— რადგან დათანხმდით, ალბათ, აპირებთ კონკურსში მონაწილეობას?

— ამჟამად ვერაფერს ვიტყვი. რამდენიმე თვე კვლავაც წინაა და შევხედოთ, ყველაფერი შეიძლება მოხდეს.

— ბატონო ანზორ, პირდაპირ გკითხავთ, თვლით, რომ მუზეუმში თქვენი დაბრუნებით სამართლიანობა აღდგა?

— ახალ ხელისუფლებასთან ცუდი დამოკიდებულება არ მაქვს. კმაყოფილი ვარ, რომ ბიძინა ივანიშვილი გამოჩნდა და სააკაშვილის რეჟიმის დამარცხება შეძლო. მე, ჩემი ოჯახი, მეგობრები და ფონდის თანამშრომლები „ქართული ოცნების“ მიერ გამართულ აქციებსა თუ შეხვედრებს არ ვაკლდებოდით, აქტიური მხარდამჭერი ვარ.

(გაგრძელება გვ 8)



შეგახსენებთ, მაძლარაშვილი 2012 წლის თებერვლიდან გათავისუფლდა, რის შემდეგაც კონკურსის წესით ვაკანტური ადგილი ნელი გობეჯიშვილმა დაიკავა. ანზორ მაძლარაშვილი ფიროსმანის მუზეუმს წლების განმავლობაში ხელმძღვანელობდა. გასული წლის 21 ოქტომბერს, ანზორ მაძლარაშვილმა განაცხადა, რომ საქართველო ფიროსმანის ღირსი არ არის.

„რამდენიმე წელია ფიროსმანის სახლ — მუზეუმთან მისასვლელი გზა დაზიანებულია. მუზეუმში შემოვლითი გზით დავდივართ, ტურისტები კი აღარ მოდიან. ფიროსმანი ერთლარიანზე იყო გამოსახული და ისიც კი ამოიღეს ხმარებიდან. საქართველო ფიროსმანის ღირსი არ არის“,

ასრულებს. გაზეთი „შირაქი“ მაძლარაშვილს სოფელ მირზაანში ყოფნისას ესაუბრა და ყველა იმ კითხვის დასმა მოახერხა, რომე-

შემთხვევაში კონკურსში ჩაიჭრა. მკვლევარი ამბობს, რომ მისი ჩამომორება პრეზიდენტმა მიხეილ სააკაშვილმა იმხანად გუბერნა-

ვითარება შეისწავლა. სწორედ ამ კომისიამ გადაწყვიტა, რომ მმართველად ისევე მე დავბრუნებულიყავი. კულტურული მემკ-

დუმბამის ქუჩის რეაბილიტაცია

გვ. 2

აგვისტოს გმირები

გვ. 4-5

ექიმები „ადითის“ წინააღმდეგ

გვ. 3

ყველაზე სადღო წყარო დედოფლისწყაროში მიმდინარე მოვლანების შესახებ!

- ახალი ინფორმაცია
- სამართლებრივი აქტები
- აუქციონი
- ტანდარი - ყველაფერი
- მხოლოდ ჩვეთაში!

ის, რასაც სხვაგან ვერ ნაიპოთხავთ!

www.dedoplistskaro.ge

მეგობრობის ქუჩას წყლის მიწოდება აღუდგება

30 წლიანი უწყლობის შემდეგ ქალაქ დედოფლისწყაროში მეგობრობის ქუჩის მაცხოვრებლებს წყლის მიწოდება აღუდგება.



გაერთიანებული წყალმომარაგების კომპანიის დედოფლისწყაროს სერვის-ცენტრის ხელმძღვანელის გია გოგილაშვილის ინფორმაციით, „ქუჩის ორივე მხარეს, ქალაქის შემოსასვლელიდან დაწყებული, ჩაენწყობა ახალი მიწები და მოხდება წყალგაყვანილობის სისტემის სრული რეაბილიტაცია. ყველა მოსახლეს ინდივიდუალურად შეეძლება წყლის შეყვანა მრიცხველის დამონტაჟების შემდეგ, ხოლო მათ, ვისაც ფინანსური პრობლემები გამო არ შეუძლია წყლის მრიცხველის შექმნა, მათთვის თანხის რესტრუქტურის პრინციპი იმუშავებს და მრიცხველისა და მონტაჟის საფასური 24 თვეზე გადანაწილდება, რაც იმას ნიშნავს, რომ თვეში, დაახლოებით, დამატებით 4 ლარის გადახდა მოუწევთ მოხმარებული წყლის საფასურთან ერთად. სისტემის რეაბილიტაციისა და მრიცხველების დამონტაჟების შემდეგ მოსახლეობა წყალს 24-საათიანი გრაფიკით მიიღებს.

დუმბაძის ქუჩის რეაბილიტაცია დაიწყო

სოფელ ხორნაბუჯში დუმბაძის ქუჩის რეაბილიტაცია დაიწყო. გზის 960 მეტრიანი მონაკვეთის აღდგენითი სამუშაოები საინვესტიციო ფონდის დაფინანსებით მიმდინარეობს და მას ტენდერში გამარჯვებული კომპანია შპს „მექანიზატორი 2005“ აწარმოებს.



დედოფლისწყაროს მუნიციპალიტეტის გამგეობის ეკონომიკისა და ინფრასტრუქტურის განვითარების სამსახურის უფროსის სოლომონ ლორაშვილის ინფორმაციით, დუმბაძის ქუჩის სარეაბილიტაციო სამუშაოებზე 259 380 ლარი, ხოლო ამ ქუჩაზე არსებული ბოგორის აღდგენითი სამუშაოებზე - 70 540 ლარი დაიხარჯება. დუმბაძის ქუჩის სარეაბილიტაციო სამუშაოების დასრულება 18 ოქტომბრისთვისაა დაგეგმილი.

წითელი ჯვარი ჰუმანიტარულ აქციას განაგრძობს

„წითელი ჯვარის საერთაშორისო ორგანიზაციისა“ და დედოფლისწყაროს მუნიციპალიტეტის ერთობლივი პროექტი გრძელდება. „საქართველოს წითელი ჯვრის“ წარმომადგენლები ამჯერად დედოფლისწყაროს სოფლებს-ზემო მარხაანსა და მირზაანს ენიჭებენ და მოსახლეობას უფასოდ მოემსახურნენ. დედოფლისწყაროში „წითელი ჯვრის“ წარმომადგენლის ნათელა თამაზაშვილის ინფორმაციით, მედიკოსებმა ორი დღის მანძილზე მოახდინეს პაციენტების უფასო ულტრაბგერითი, ელექტროკარდიოგრაფიული და კლინიკურ-ლაბორატორიული გამოკვლევები, ასევე დარგდა შესაბამისი მედიკამენტებიც. უფასო სამედიცინო აქციით ამ სოფლების ყველა მსურველმა ისარგებლა. სექტემბრის შუა რიცხვებისთვის მედიკოსები ქალაქ დედოფლისწყაროს, სოფლებს-ხორნაბუჯსა და სამრეკლოს ენვევიან და აქ ჩატარებენ მოსახლეობის უფასო გამოკვლევებს.

საქართველოს მთავრობამ ახალი პროექტის განხორციელება დაიწყო

საქართველოს ფინანსთა სამინისტროს საფინანსო-ანალიტიკურმა სამსახურმა და საქართველოს სახელმწიფო მინისტრის აპარატმა ევროპულ და ევროატლანტიკურ სტრუქტურებში ინტეგრაციის საკითხებში დაიწყო ერთობლივი პროექტის განხორციელება, რომლის მიზანია საქართველოში დონორი ორგანიზაციების, მათ შორის ევროკავშირის მიერ დაფინანსებული პროექტების კოორდინაციის მექანიზმის შექმნა.

ფინანსთა სამინისტროს ცნობით, პროექტის ფარგლებში უნდა დაინერგოს თანამედროვე ინტერნეტ-ტექნოლოგიებზე დაფუძნებული კომპიუტერული სისტემა, რომელიც თავმოყრილი იქნება ყოვლისმომცველი ინფორმაცია დონორების მიერ დაფინანსებული ყველა საერთაშორისო პროექტისა და მათი მიმდინარეობის შესახებ.

ეს არის ახალი ინსტრუმენტი, რომელიც საშუალებას მისცემს საქართველოს მთავრობას მარტივად მართოს და მონიტორინგი გაუწიოს ყველა საერთაშორისო დახმარებას.

სისტემაში ჩართული იქნება როგორც საქართველოს მთავრობა, ისე სხვა მოსარგებლე სახელმწიფო უწყებები, ასევე საერთაშორისო დონორი ორგანიზაციები და პროექტის განმასხვრცილებელი მხარეები.

სისტემა ფუნქციონირებას დაიწყებს 2014 წლის 1 იანვარს.

„მეღვედევი ტყუის - რუსული ჯარი თბილისის შტურმს აპირებდა“

რუსეთ-საქართველოს ხუთდღიანი „ომი, რომელმაც მსოფლიო შეძრა“ დღემდე გრძელდება, მან უამრავი პასუხგაუცემელი კითხვა და გადაუჭრელი პრობლემა დატოვა. ზოგიერთი პოლიტიკოსი თავს იმშვიდებს, რომ ამ ომით „მსოფლიოს რუსეთის ნამდვილი სახე ვუჩვენეთ“. რუსეთის დღევანდელი პრემიერ-მინისტრი და მაშინდელი პრეზიდენტი, მთავარსარდალი დიმიტრი მეღვედევი აგვისტოს ომის დროს ცეცხლის გახსნას თავის „ყველაზე რთულ გადაწყვეტილებას“ უწოდებს.. ამ საკითხზე კომენტარი რუს სამხედრო ექსპერტს პაველ ფელგენგაუერს ვთხოვეთ.

- როგორ აფასებთ დიმიტრი მეღვედევის განცხადებას, რომ რუსეთის, მისი ჯარის მიზანი თბილისის აღება არ ყოფილა?

- ფაქტები, რეალური სიტუაცია არ ამტკიცებს მეღვედევის ამ სიტყვებს.. ცეცხლის შეწყვეტაზე საუბრის საფარველ რუსეთი აგრძელებდა სამხედრო შენაერთების რიცხვის ზრდას, ამკარად ჩანდა, რომ საბრძოლო მოქმედებების გაგრძელებას, დიხს, რუსული ჯარი თბილისის შტურმს და შედეგ მთელი ქვეყნის ოკუპაციას აპირებდა, თუმცა, მერე, შეცვლილი სიტუაციის გამო, თბილისთან შეჩერების გადაწყვეტილება მიიღეს.

- და რამ იმოქმედა ამ გადაწყვეტილებაზე?

- რუსეთის სახელისუფლო ელიტაში ამ საკითხზე სერიოზული დისკუსიები მიმდინარეობდა. დასავლეთის პოზიციამაც შეაშფოთა რუსეთი, გავრცელებულმა ინფორმაციამ, რომ ამერიკის შეერთებული შტატებიდან გემები და თვითმფრინავები მოემართებოდა საქართველოსკენ, საუბარი იყო შეიარაღებაზეც, ამშ-სთან ომი კი კრემლში არავის უნდოდა. რაც შეეხება მეღვედევს, რომელიც მაშინ პრეზიდენტი, უმაღლესი მთავარსარდალი იყო, გადაწყვეტილებები ძალზე ვიწრო წრეში, მაგრამ კოლექტიურად მიიღებოდა; მეღვედევი ერთ-ერთი და არა ერთადერთი იყო, ვისაც გადაწყვეტი სიტყვა ეთქმოდა. ასე რომ, იძულებულნი გახდნენ, თბილისთან შეჩერებულიყვნენ.

გაზაქი „ყველა სიხლუ“

ბიძინა ივანიშვილი -ჩვენ გვიწევს რუსეთთან ურთიერთობის ფორმების ძიება

პრემიერ-მინისტრ ბიძინა ივანიშვილის განცხადებით, საქართველოს ოკუპირებული ტერიტორიები რუსეთმა დამოუკიდებელ სახელმწიფოებად გამოაცხადა და ეს იყო უდიდესი დარტყმა საქართველოს სახელმწიფოებრიობაზე. მოვლენების ამგვარად განვითარებაში, სამწუხაროდ, ქართულ მხარეს პასუხისმგებლობის თავისი წილი აქვს, რაც 2009 წელს ევროკავშირმა თავისი დასკვნით დაადასტურა.

როგორც პრემიერმა გორში სამხედრო მოსამსახურეების ფიცის დადების შემდეგ სიტყვით გამოსვლისას განაცხადა, ამ ტრაგიკული გამოცდილებიდან არა მარტო მკაფიო დასკვნები უნდა გამოვიტანოთ, არამედ მომავალზეც უნდა ვიზრუნოთ.

„მოუხედავად ყველაფრისა, ჩვენ გვინევს რუსეთთან ურთიერთობის ფორმების ძიება. გასული წლის ბოლოს დავიწყეთ პირდაპირი დიალოგი და საწყის ეტაპზე კონკრეტული პრაგმატული საკითხების გადაწყვეტა დაიწყო. მიზანია, შემდეგ ეტაპზე ჩვენ მოვინევს კიდევ უფრო რთული პრობლემების მოგვარება. ჩვენს ხალხებს შორის კეთილი დამოკიდებულება გვაძლევს იმედს, რომ ეს პროცესი პოზიტიურად განვითარდება. საქართველოს საერთაშორისო პარტნიორებმა დადებითად შეაფასეს რუსეთთან დიალოგის ახალი ფორმატი, როგორც დაძაბულობის შემცირებისაკენ მიმართული კონსტრუქციული ნაბიჯი“, - განაცხადა პრემიერმა და დასძინა, რომ ამ ფონზე როგორც საქართველოსთვის, ისე საერთაშორისო საზოგადოებისთვის გაუგებარი და აუხსენელია ჩვენი ქვეყნის სიღრმეში მავთულხლართების გადმონევა. და მაინც, მოუხედავად ამისა, ჩვენ ვინარჩუნებთ სიმშვიდეს და კვლავ თანამიმდევრულად მივსდევთ ჩვენ მიერ დასახულ პრაგმატულ პოლიტიკას.

პრემიერმა რუსეთთან დიპლომატიური ურთიერთობების აღდგენას საკითხზეც ისაუბრა და აღნიშნა, რომ ეს საკითხი დღის წესრიგში მას შემდეგ შეიძლება დადგეს, როდესაც სერიოზულ წინსვლას მივაღწევთ ქვეყნის ტერიტორიული გამთლიანების გზაზე.

„კარგად გვესმის, ამ პრობლემებს ერთი ხელის მოსმით ვერ გადავწყვეტთ. დარწმუნებული ვარ, ამ საქმეში ქმედით მხარდაჭერას გაგვინევენ ჩვენი სტრატეგიული პარტნიორები - ამერიკის შეერთებული შტატები, ევროკავშირის ქვეყნები და საერთაშორისო ორგანიზაციები. სწორედ ამიტომ, ჩვენი ყოველი ნაბიჯი ისე უნდა იყოს გათვლილი, რომ ჩვენს სტრატეგიულ პარტნიორებს ჩვენი დახმარება გაუადვილდეთ. ჩვენ არაერთხელ ვთქვით და ახლაც ხმამაღლა ვაცხადებთ: საქართველოს დასავლური ორიენტაცია, ინტეგრაცია ევროკავშირსა და ნატოში, არის ჩვენი ერთი სტრატეგიული არჩევანი, რომელსაც ალტერნატივა არ აქვს. დარწმუნებული ვარ, ამ მიზანმიმართულ მივალთ, ჩვენი ქვეყანა გაუმკლავდება სირთულეებს, ჩვენ მივალწევთ საქართველოს დეოკუპაციას, აღვადგინთ ურთიერთობებს ჩვენს ძმებთან - აფხაზეთთან და ოსეთთან და ისეთ ქვეყანას შევქმნით, რომელიც საამაყო იქნება ყველასთვის“, - განაცხადა პრემიერმა.

უკანონო თევზჭერის ფაქტი დედოფლისწყაროში

შს სამინისტროს სასაზღვრო და გარემოსდაცვითი ზედამხედველობის დეპარტამენტის თანამშრომლებმა დედოფლისწყაროს მუნიციპალიტეტის სოფელ სამთაწყაროსთან, მდინარე ალაზანზე მოქალაქის მიერ თევზჭერის უკანონო ფაქტი გამოავლინეს.

საქართველოს გარემოს დაცვის სამინისტროს ზედამხედველობის დეპარტამენტის უფროსის, ირაკლი მუქიაშვილის განცხადებით, სამართალდამრღვევს ჩამოერთვა უკანონოდ მოპოვებული ჭანარის სახეობის თევზი და თევზსაჭერი ბადე-იარაღები, ე.წ. ვინტერები.

„სამართალდამრღვევის მიმართ მოქმედი კანონმდებლობით გათვალისწინებული პასუხისმგებლობის ზომები გატარდა. ბრაკონიერობის ქმედებასთან დაკავშირებით, ჩვენს მიერ შედგენილი იქნა სათანადო დოკუმენტაცია. აღნიშნული მასალები სამართალის გადავზავდება“, - განაცხადა ირაკლი მუქიაშვილმა.

2013 წლის 17 ივლისს საქართველოს ადმინისტრაციულ სამართალდარღვევათა კოდექსის 86-ე მუხლით ცვლილება შევიდა, რომლის თანახმადაც უკანონო თევზჭერაზე სასჯელი გამოკაცრდა და 400-დან 1000 ლარიანი ჯარიმის ნაცვლად ის 2 000 — დან 4 000 ლარამდე განისაზღვრა.

ინფრასტრუქტურის სამინისტროში რაიონის ხელმძღვანელებს შეხვდნენ

რეგიონული განვითარებისა და ინფრასტრუქტურის სამინისტროში მინისტრმა დავით ნარმანიამ და მისმა მოადგილეებმა 3 აგვისტოს მუნიციპალიტეტების გამგებლებთან და საკრებულოს თავმჯდომარეებთან შეხვედრა გამართეს. როგორც სამინისტროს პრეს-სპეციალისტი უფროსმა მაგდა პოპიაშვილმა

გაზეთ „შირაქს“ აცნობა, შეხვედრაში დედოფლისწყაროს მუნიციპალიტეტის გამგებელი ირაკლი შიოლაშვილი და საკრებულოს თავმჯდომარე ლევან ნატროშვილიც მონაწილეობდნენ.

შეხვედრაზე რეგიონებში განსახორციელებელი პროექტების ფონდიდან და სოფლის მხარდაჭერის პროგრამის ფარგლებში დაფინანსებული ინფრასტრუქტურული პროექტების მიმდინარეობა განიხილეს.

ორივე პროგრამა საქართველოს ყველა მუნიციპალიტეტში აქტიურად მიმდინარეობს. სოფლის მხარდაჭერის პროგრამის ფარგლებში მუნიციპალიტეტების ნაწილში სამუშაოები

უკვე დაწყებულია, სულ მალე დაიწყება სამუშაოები იმ ობიექტებზეც, რომელიც რეგიონებში განსახორციელებელი პროექტების ფონდიდან დაფინანსდა.

როგორც ადგილობრივი ხელისუფლების წარმომადგენლები აცხადებენ, აღნიშნული პროგრამები ადგილობრივ მოსახლეობას არაერთ სოციალურ პრობლემას მოუგვარებს. მიმდინარე წელს რეგიონებში ინფრასტრუქტურის მოსანერგებლად ორივე პროგრამის ფარგლებში 250 მილიონ ლარზე მეტი დაიხარჯება. დაფინანსება გამოიყო წყლის სისტემების, ხიდების, გზებისა და სხვა ინფრასტრუქტურის შენეობა-რეაბილიტაციისთვის. მონერგდება, ასევე, სკვერები და გარე განათების სისტემები.



სოფლის მხარდაჭერის პროგრამით გათვალისწინებული სამუშაოები სექტემბრის ბოლოს, ხოლო რეგიონებში განსახორციელებელი პროექტების ფონდიდან დაფინანსებული პროექტები ნოემბერში დასრულდება.

ილია მარტყოფლიშვილი

ექიმები „ადითის“ წინააღმდეგ მედიკოსები სახელფასო დავალიანებების გაცემას ითხოვენ

კომპანია „ადითის“ მფლობელობაში მყოფი საავადმყოფოების ექიმებმა საპროტესტო აქციები ერთმანეთის პარალელურად საქართველოს 6 ქალაქში გამართეს. წვიმის გამო დედოფლისწყაროელმა მედიკოსებმა პროტესტის დაფიქსირება შენობის გარეთ ვერ მოახერხეს და ჰოლში შეიკრიბნენ. ექიმები სახელფასო დავალიანებების გაცემას და ტექნიკური ბაზის გადაიარაღებას ითხოვენ. მათი თქმით, საავადმყოფოში აუტანელი ვითარებაა.

როგორც „ადითის“ დედოფლისწყაროს ფილიალის უფროსმა ხათუნა აგლაძემ გაზეთ „შირაქს“ განუცხადა, მედპერსონალს ხელფასები მიმდინარე წლის მარტის თვიდან არ აუღიათ.

ექიმებს კოორდინირებას უწევდა საქართველოს მედიცინის, ფარმაცის და სოციალური დაცვის მუშაკთა დამოუკიდებელი პროფკავშირი. ამ მიზნით დედოფლისწყაროში მდებარეობდა პროფკავშირის დირექტორი ვასილ სამადაშვილიც იმყოფებოდა.

ექიმების განცხადებით, „ადითის“, რომელმაც საავადმყოფო 2011 წლის მარტიდან ჩაიბარა, ნაკისრი ვალდებულებები კვლავაც არ შეუსრულებია. კერძოდ, ექიმების თქმით, კომპანიას სამედიცინო დაწესებულებაში ინფრასტრუქტურის მოწესრიგება და სამედიცინო ინვენტარის შექმნა უნდა უზრუნველყო. ყოველგვარი ვადები ამოიწურა, თუმცა არანაირი პერსპექტივა არ ჩანს და მედპერსონალი მუშაობას კვლავაც ხუთთვიანი სახელფასო დავალიანებით აგრძელებს. ოფიციალურად გაუღებულნი ინფორმაციის თანახმად, დედოფლისწყაროში „ადითის“ 30 სანოლიანი ახალი კლინიკა 2013 წლის 1 აპრილამდე უნდა გაეხსნა.

„მიუხედავად ყველაფრისა, სამსახურში მაინც ყოველდღიურად, კეთილსინდისიერად ვცხადდებით და მოსახლეობას ვემსახურებით, რადგან ძირითადად ყველა მათგანი აქ დაბადებული და გაზრდილები ვართ. „არქიმედე“ აღარც სტაციონარულ მკურნალობას გვიფინანსებს, მხოლოდ 24 სა-

ათიან გადაუდებელ შემთხვევებს აფინანსებს. **ზოგჯერ ისეთი კრიტიკული მომენტებიც არის სოფლები, რომ ქაიში რამდენიმე საათში დიაგნოზის დასმას ვერ ახერხებ. ასეთი პაციენტი რომ სახლში გაუშვან, შესაძლოა ეს კალიან ცუდად მოგვიგონდეს და ჩვენივე პასუხისმგებლობის საკითხი დადგას. 3 დღით პაციენტის გაჩერების საშუალება**

სე, არ გვაქვს შრომის ნორმალური პირობები, არ გვაქვს შესაბამისად აღჭურვილი კაბინეტები, რაც პაციენტებისთვის მიუღებელია. მოვიხივოთ, რომ ხელფასების საკითხის მოგვარებასთან ერთად ეს საკითხებიც მოგვარდეს. დაგვირდნენ, რომ ყველაფერი მოწესრიგდებოდა, მაგრამ ვხედავთ, რომ ასე არ მოხდა“- აღნიშნა ექიმმა ნინო ბეგიაშვილმა.

დაბრუნდნენ, შესაძლოა, მათ ანაზღაურება გაეზარდოთ. ექიმები პრობლემის მოსაგვარებლად დახმარებას ცენტრალურ ხელისუფლებას სთხოვენ. საპროტესტო გამოსვლა დედოფლისწყაროში, ოზურგეთში, ვანში, ლენტეხში, ქარელსა და ჩოხატაურში 9 აგვისტოს, 12:00 საათზე, კომპანია „ადითის“ მფლობელობაში მყოფი სამკურნალო



„არქიმედე“ აღარც სტაციონარულ მკურნალობას გვიფინანსებს, მხოლოდ 24 საათიანი გადაუდებელი შემთხვევები ფინანსდება. 3 დღით პაციენტის გაჩერების საშუალება არ გვაქვს“

არ გვაქვს და ეს მიდგომა უნდა დასრულდეს. ყოველდღე კატასტროფის ცენტრის 4-5 ბრიგადა გადის დედოფლისწყაროდან. ჩვენ ამას არ ვიმსახურებთ, ადამიანურ სამუშაო პირობებს ვითხოვთ,“ - აცხადებენ დედოფლისწყაროელი მედიკოსები. „ამ პრობლემების შესახებ „ადითის“ ხელმძღვანელობა საქმის კურსშია. შევხვდით, ვისაუბრეთ, მაგრამ უშედეგოდ... დროულად არ გაიცემა ხელფა-

რამდენიმე კვირის წინ, ამავე მიზეზით, პროვლანში იყო დედოფლისწყაროს საგარეო უწყისი-ნიკაბასთან დაკავშირებითაც, რომელმაც მცირე ხნით მუშაობა შეაჩერა. ამან დედოფლისწყაროელთა უკმაყოფილება გამოიწვია. ახლახან, სამშობიარო განყოფილებაში მუშაობა ისევ აღადგინა. როგორც ხათუნა აგლაძე აცხადებს, მედლები ისევ

დაწესებულებების თანამშრომლების მონაწილეობით „ადითის“ კლინიკებთან გაიმართა. ამ ქალაქებში სამკურნალო დაწესებულებებს, ისრაელის სამედიცინო კომპანია „აიპოპის“ შვილობილი კომპანია „ადითი“ ფლობს. „ყოველივე ეს გამოწვეულია იმით, რომ სადაზღვევო კომპანიები უარს აცხადებენ კომპანია „ადითის“ გადაურიცხონ განულები სამედიცინო მომ-

სახურებისთვის ასანაზღაურებელი თანხები. ამის მიზეზს სადაზღვევო კომპანიებში არ ასახელებენ. საქართველოს შრომის, ჯანმრთელობის და სოციალური დაცვის სამინისტრო კი თავს იკავებს ქმედითი ნაბიჯების გადადგმისგან სიტუაციის ნორმალიზებისთვის,“ - აცხადებენ მედიკოსთა პროფკავშირებში.

შეგახსენებთ, დედოფლისწყაროში „ადითის“ ექიმებმა საპროტესტო აქცია მიმდინარე წლის 28 მარტსაც გამართეს.

„ადითის“ მეპატრონე და ხელმძღვანელი ელენა ლევინი რეგიონებში მათივე ფილიალებს მიმდინარე წლის თებერვალში კომპანიის ადმინისტრაციის სხვა წარმომადგენლებთან ერთად ეწვია. ელენა ლევინი დედოფლისწყაროშიც ჩავიდა და გამგებელთან გაფართოებული შეხვედრა გამართა. კომპანიის მფლობელი ადასტურებდა, რომ რეგიონებში სამედიცინო დაწესებულებების რეაბილიტაციის დაწყება ამ დრომდე ვერ მოხერხდა. მეპატრონემ გარკვეულ პრობლემები და ხელისშემშლელი ფაქტორებიც ახსენა, თუმცა დეტალები არ დაუკონკრეტებია. არსებული ვითარება კი არც მისი ვიზიტის შემდეგ გამოსწორებულა.

აქციის დასრულების შემდეგ დედოფლისწყაროელი მედიკოსები გაზეთ „შირაქთან“ საუბარშიც არ მალავდნენ, რომ კონკრეტულ შედეგებს არც პროტესტის გამოსატყვის და მოთხოვნების მედიით გაუღებების შემდეგ ელიან, რადგან, არსებულ ვითარებას ყველა ინსტანცია საპროტესტო აქციების გარეშეც კარგად იცნობს.

ილია მარტყოფილი

ოკუპაციის მხუთე წელი...

აგვისტოს ომის მეხუთე წელს საქართველო გაძლიერებული რუსული საოკუპაციო ბაზებით ხვდება...

ხუთი წელი ისტორიისთვის წამიც არ არის, თუმცა ჩვენთვის, 2008 წლის აგვისტოს ომის მომსწრეთათვის, საკმაოდ დიდი იმის გასანალიზებლად, რა ხდება ოკუპაციის მეხუთე წლისთაზე. სამხედრო თვალსაზრისით, აგვისტოს ომის შემდეგ მივიღეთ ოკუპირებული ზონები ცხინვალის რეგიონსა და აფხაზეთში, სადაც განვლილ ხუთ წელიწადში რუსული სამხედრო ბაზები კიდევ უფრო გაძლიერდა.

ამას დაემატა ოკუპირებულ ტერიტორიაზე მოქმედი რუსეთის უშიშროების ფედერალური სამსახურის AC-ის განკარგულებაში მყოფი სასაზღვრო ჯარების მცდელობა, რეალურ სახელმწიფო საზღვრად აქციონ ოკუპაციის ზონების საზღვრები მავთულხლართებისა და საკონტროლო პუნქტების გამოყენებით. მარშან ოქტომბერში „ნაციონ-

ალური მოძრაობის“ ერთპიროვნულ მმართველობას საფუძველი შეერყა, რამაც გააჩინა იმედი, რომ სააკაშვილის ფაქტორის მომიზეზებით მოსკოვი საქართველოს დანარჩენ ტერიტორიაზე სამხედრო აგრესიას არ განაახლებდა.

თუმცა მე-4 (ცხინვალის რეგიონში) და მე-7 (აფხაზეთში) რუსული საოკუპაციო ბაზების სიძლიერე საკმარისია, რომ კრემლმა საქართველოს ნებისმიერ დროს შეუტოს.

ოკუპირებული ცხინვალის რეგიონიდან რუს სამხედროებს რამდენიმე საათში შეუძლიათ გადაჭრან თბილისი-გორის

დამაკავშირებელი საავტომობილო და სარკინიგზო გზები და საქართველოს შუაზე განწყვეტა სცადონ.

ოკუპირებულ აფხაზეთში დისლოცირებული მე-7 რუსული სამხედრო ბაზის საბრძოლო ამოცანა, სავარაუდოდ, არის ფოთის პორტის დაკავება

და დასავლეთ საქართველოში საბრძოლო ოპერაციების წარმოება.

მე-7 რუსული ბაზის „ტოჩკა-უ“ და „ისკანდერის“ ტიპის ოპერატიულ-ტაქტიკური სარაკეტო კომპლექსებით საბოლოოდ აღჭურვის შემდეგ რუსული რაკეტები გალის რაიონიდან ჩრდილოატლანტიკური ალიანსის წევრი თურქეთის ტერიტორიის შუაგულამდე მიღწევასაც შეძლებს.

გუდაუთის ბომბორას სამხედრო აეროდრომის სრული მოდერნიზაციის შემდეგ მოსკოვს საშუალება მიე-



ცემა, იქ განათავსოს ყველა კლასისა და ტიპის საბრძოლო თვითმფრინავი და შეველმფრენი, რაც მნიშვნელოვნად გაძლიერებს რუსეთის საჰაერო კონტროლს შავი ზღვის თითქმის მთელ აკვადრორაზე.

გალის რაიონში, ოჩამჩირეში, სოხუმსა და გუდაუთასთან რუსული C-300 (რომლებიც უკვე მოქმედებს) და მით უმეტეს - თანამედროვე C-400 ტიპის საზენიტო-სარაკეტო სისტემების ფუნქციონირება მოსკოვს საშუალებას მისცემს, შავ ზღვაზე, სანაპიროდან თითქმის 400 კმ რადიუსში, სრული საჰაერო კონტროლი დაანესოს.

ა გ ვ ი ს ტ ო ს ო მ



სხელი აპრილით გრძელდება... გთავაზობთ ამ ომში დაღუპული გმირების ისტორიებს, რომლებიც გაუთვალა "პრაიმ ტაიმზე" ნიშნად დააქვდა და „გმირები“ უწოდა. ისინი, მართლაც, სამშობლოს შენობის გმირები არიან...

გიორგი აბიათარი



„ჩვენ სიკვდილის არ გვეშინია, ჩვენ სამშობლოს დასაცავად მივდივართ!“ — ასე დაუძახებენ დედებს გიორგი აბიათარი და გონა ილურიძე ჯარში წასვლისას, უკვე სამარშრუტო ტაქსიდან...

გიორგი აბიათარი დედისერთაა, სამხედრო საგანდებლო სამსახური არ ეხება. 18 წელი შეუსრულდება თუ არა, მაინც წავა...

2 თვეც არ იმსახურებს — ომი დაიწყება. მუხლზე პრობლემები ჰქონდა, ომში არ მიჰყავთ, კომისია უნდა გაიარო. პირველი მანქანიდან ჩამოსვამენ. მეორე მანქანაში ავა და ომში მაინც წავა...

გიორგი აბიათარი კოჯორში დაიბადა 1990 წლის 5 აპრილს, იზრდებოდა დედოფლის წყაროს რაიონში, სოფელ ჯაფარიძეში. დაღმართი ბავშვობა არ ჰქონია. დედისერთა იყო, მაგრამ ოჯახს უჭირდა და ვერ ანებიერებდნენ.

ლიზა აბიათარი, დედა: „შრომა უყვარდა, დაუზარელი იყო, მუდამ გვერდში მდგა, დიდი ადამიანივით შრომობდა, რომ წამოიზარდა ცული აიღო ხელში, მეზობლებს შეშის ჩეხვაში ეხმარებოდა, ერთი-ორი კაპი-

კი რომ დარჩენოდა... ძალიან თბილი და მოსიყვარულე ბავშვი იყო, ძალიან უყვარდა მეგობრები...

უყვარდა ფეხბურთი, ჭიდაობა... ხშირად უყურებდა სათავგადასავლო ფილმებს, ამბობდა, მე სიკვდილის არ მეშინია და აუცილებლად უნდა წავიდე ჯარშიო...“

გიორგი აბიათარი 9 კლასის დამთავრების შემდეგ, კოლეჯში ჩააბარა მექანიზაციის ფაკულტეტზე.

2008 წლის 5 აპრილს გიორგის 18 წელი შეუსრულდა.

დედა: „ძალიან მინდოდა მისი დაბადების დღე რომ აღმნიშნა, აღვნიშნეთ, მაგრამ ბევრის დაპატიჟება ვერ შეეძლო და მოვუბოდიშე, ყველა ვერ დაგიპატიჟეთ. მომეხვია, მერე რა მოხდა, 19 წლის თუ სამხედრო ნაწილში გავხდები, 20 წლის ხომ სახლში ვიქნები და მაშინ გადავიხადოთ დიდი დაბადების დღეო...“

დედამ გადაუხადა დაპირებული დიდი დაბადების დღე, ყველა იყო — თანაკლასელები, ნათესავები, ჯარის მეგობრები. აღარ იყო გიორგი... გიორგი ვეღარც 19 წლის გახდა, ვეღარც ოცის...

დედისერთას ჯარში წასვლა არ ეხებოდა, მაინც წავიდა.

დედა: დედისერთა იყო ჯარში არ მიჰყავდათ, მისი კლასელები მიდიოდნენ და ამბობდა, მეც აუცილებლად უნდა წავიდეთ და წავიდა თავისი ინიციატივით. გონა ილურიძესთან ერთად იყო სამარშრუტო ტაქსიში, ფანჯარა გააღეს და დაგვიძახეს, ჩვენ სიკვდილის არ გვეშინია, ჩვენ სამშობლოს დასაცავად მივდივართო. 27 მაისს წავიდა ჯარში. სასჯელალსრულების დეპარტამენტში იყვნენ, კარანტინის როდესაც მორჩნენ, მკითხა, სპეცდანიშნულების რაზმში გადავიდე თუ დაცვაში დავრჩეო. ნათესავებსაც ჰკითხა, სპეცდანიშნულების რაზმში ურჩიეს. კრწანისში მსახურობდა. ყოველ შაბათ-კვირას ვაკითხავდი, არასოდეს დაუწუნუნია, მაშინაც კი, როცა მუხლზე პრობლემები შეექმნა. 27 ივლისს დედოფლის კლინიკაში მყავდა, მისი მდგომარეობა რომ ნახეს, უთხრეს სამსახურიდან გაგიშვებთო. უარი თქვა, სამსახურს არ მივატოვებ, უბრალოდ,

ცოტა ხანი დრო მომეცით, რომ ვიმკურნალოო. 9 აგვისტოს კომისია უნდა ყოფილიყო, უნდა გამოეშვათ... კარგი უფროსობა ჰყავდა, ყურადღებას აქცევდნენ... ბოლოს მაშინ ენახე, 27 ივლისს, დედოფლის კლინიკაში რომ მყავდა... მთელი დღე ხელი ჰქონდა გადახვეული და მიყვარხარო, მიმეორებდა... რომ გამომაცილა, ჩამეხუტა და ისე დამემშვიდობა... მას მერე მისი ხმა აღარ გამიგია... 2 აგვისტოს ილიაობა და მითხრა, შენ წულარ ჩამოხვალ, დედი, მე ჩამოვალ... ომში რომ მიდიოდნენ, გიორგი არ მიჰყავდათ, მანქანიდან ჩამოუსვამთ, შემონება გაქვს გასაღულიო, მაგრამ მანქანაში მაინც ასულა, შემდეგ უკვე გორში უნახავთ, ტყვია-ნამალს რომ ურიგებდნენ“.

გიორგი აბიათარი 8 აგვისტოს, ერედვში დაიღუპა — მტრის ჩამოგდებად კასეტურმა ბომბმა იმსხვერპლა.

ელიკო ზაძელაშვილი, მასწავლებელი: „გიორგი ცელქი, დაუდგარი, უსაზღვროდ კაცთმოყვარე, მეგობრებისთვის თავგანწირული ბიჭი იყო. ისტორიკოსობაზე ოცნებობდა და ძალიან ბევრს კითხულობდა. მიუხედავად იმისა, რომ დედისერთა იყო, სრულებითაც არ იყო ჩაკეტილი. ტრიალებდა ყველგან, სკოლაში, მეგობრებში, მეზობლებში. ბოლო შეხვედრისას დიდი სიყვარულით და სიამაყით მითხრა: მე ჯარში წავდილი. მე კი გავეხუმრე: მამ მშვიდად ვიყო გიორგიმეთქი? დაიხ, გვეგროდეთ ჩემიო. დავიჯერე გიორგი, დავიჯერე...“

დედა: „მისი თანაკლასელი, ხვიჩა ქოქუაშვილი გიორგისთან ერთად იყო ომში, ის მიყვებოდა, ერედვში, ზოგი მალალოზე ყოფილან, ზოგი ქვემოთ. ცოტა ხნით ჩრდილში ისვენებდნენ. მალალოზე მყოფებს რომ დაუნახავთ, თვითფრინავები მოდიანო, დაუძახიათ, დანეჭითო. დანოლილან, მაგრამ კასეტური ბომბი ჩამოვარდნისთანავე არ აფეთქებულა, ბიჭები წამომხტარან და აფეთქებულა კედელზე... 4 ბიჭი იყო ერთად და ოთხივე ამ ბომბმა იმსხვერპლა. ბიჭებს რომ დაუნახავთ, გამოქცეულან სამველად, ჩემი გიორგი უკვე გარდაცვლილი ყოფილა...“

დედის გულმა იგრძნო თავს დამტყდარი უბედურება.

„რალაცას ვგრძნობდი, ერთ ადგილას ვერ ვჩერდებოდი. სულ ტელევიზორს მივჩერებოდი, იქნებ რამე გამეგო, ხან ხვი-

ჩას დედასთან ავდიოდი, იქნებ იმან გაიგო რამე-მეთქი, სადაც ხალხს დავინახავდი შეკრებილს, იქ მივდიოდი, ჩემს დანახვანე იძლებოდნენ... მიკვირდა რა ჭირთ-მეთქი, მეზობელთან მივედი, გიორგის ვერ ვუკავშირდები, გამომეყვი, ბილაინის ბარათი მაყიდინე, დამეხმარე-მეთქი, ეს რომ ვთხოვე, მეზობელმა ზურგი შემაქცია, მეორე მეზობელს უთხრა: ნაიყვანეო... თურმე ყველამ იცოდა ჩემი უბედურება, სოფელში მოსულან და უთქვამთ, როგორ მივიდეთ დედა-მისთანო... როგორმე უნდა გავაგებინოთო. ჩემს დისშვილთან მისულან, ჩემ დასთან... მეზობლები შინ არ მიშვებდნენ, მარტო არ მტოვებდნენ... ჩემი მეუღლე მოვიდა მერე, დაიხარა, მაკოცა. გამიკვირდა, რა მოუვიდა-მეთქი. ჩემს მეუღლეს უკვე სცოდნია რომ შვილი აღარა გვყავს... მითხრა, წადი სახლში, მეც მალე მოვალ. მივედი სახლში, ჩემი და ჩამოიყვანეს, ჩემმა დამ სახლში შემეყვანა, ჩემმა დისშვილმა შემომამარა, გიორგი დაჭრილიაო... 11 საათზე დარეკავენ და გვეტყვიან სიმართლესო. თურმე 11 საათს ელოდებინან, რომ მოასვენონ გიორგი. მთელი სოფელი ჩემთან სახლში იყო, მთელი სოფელი ფეხზე იდგა, ერთად მოასვენეს ჩემი შვილი და ილურიძე...“

14 აგვისტოს დაგვრძალეთ ჯაფარიძეში. ბიჭები ხშირად ადიან გიორგის საფლავზე... ძალიან რთულია და გაუსაძლისი გიორგის გარეშე ცხოვრება.

ძალიან უნდოდა, რომ სამხედრო ბილეთი მალე აეღო და სასაზღვრო პოლიციაში დაენყო მუშაობა, ძალიან უნდოდა, რომ ფორმა სცმოდა... ძალიან თბილი და კარგი დედაშვილობა გვექონდა. შვილი რომ მეყოლება აუცილებლად შენი სახელი უნდა დავარქვაო, მიმრდებოდა...

გარდაცვალების შემდეგ დაჯილდოებული ვახტანგ გორგასლის მეორე ხარისხის ორდენით. რაიონის ცენტრში გაკეთდა მე-მორიალური დაფა და მოედანი, რომელსაც „სამშობლოსთვის თავდადებულის“ სახელი დაერქვა...

ამბობენ, დრო ყველაფრის მკურნალიაო, მაგრამ არა, რაც დრო გადის, სულ უფრო და უფრო მენატრება ჩემი შვილი... ერთადერთი ისლა მაცოცხლებს, რომ მისი სულისთვის ვილოცო. მე გამწარებული, მაგრამ მაინც ამაყი დედა ვარ, რადგან გმირი გამიზრდია.

თეიმურაზ ბერიძე

შინდისში მტრის ალყაში მოქცეულს, სიცოცხლე სწრაფად მოუსწრაფა. სწორედ იქ, სადაც გმირმა ზოიძემ და მისმა ნათლიამ აიფეთქეს თავი, რომ ტყვეობაში არ ჩავარდნილიყვნენ. შინდისი შინდისფრად იმ დღეს გმირების სისხლით შეიღება. თემურ ბერიძე დაჭრილი ებრძოდა მტერს, სანამ სამიზნე არ დაადგეს. 1974 წლის 17 მაისს დაიბადა ხულოს რაიონში, 2008 წლის 11 აგვისტოს კი შინდისში დაეცა.

ფუტბარში მანანა, მეუღლე: „ბოლოს 11 აგვისტოს დაგვირეკა. მითხრა: სამშვიდობოზე ვარ გამოსულიო, თუმცა ისიც მითხრა, მამაჩემს და ბავშვებს მიხედო... თურმე ალყაში იყო, შინდისში,

ზოიძემ და მისმა ნათლიამ, რომ აიფეთქეს თავი იმ ტერიტორიაზე. სათანახვარი ყოფილან ალყაში... მერე მითხრეს, როცა ბოლოს დაგვირეკა და გითხრა სამშვიდობოს ვარო, მიმეღე დაჭრილი ყოფილა და კვებოდაო... რკინიგზასთან ახლოს დავიშვალა.

მეუღლეს საუბარი უჭირს, დღესაც ცრემლები ახრჩობს, როცა იხსენებს: „ერთმანეთი კახეთში გავიცანით, სოფელ ფიროსმანში. სტუმრად ვიყავი ჩემს ძმასთან ჩასული და გაცნობიდან 25 დღეში მომიტაცა. რომ გავიცანი თავიდანვე მომეწონა, შეეკმენით ოჯახი. ძალიან ბედნიერები ვიყავით... წლისთავზე შეგვიძინა ვაჟი, მაგრამ წლიწახვერის რომ იყო, ბავშვს წნევამ დაარტყა

და მეტყველება წაართვა. იქიდან მოყოლებული მისი ფიქრი და სამომავლო გეგმები ბავშვის მკურნალობა იყო, ყველაფრის აკეთება იმისთვის, რომ ბავშვისთვის გვემკურნალა. გეგმები ბევრი ჰქონდა, მაგრამ აღარ დასცალდა უბედურს... ბიჭის მერე გოგო შეგვიძინა. ძალიან მოსიყვარული მამა იყო, ჩემზე მეტად გამოხატავდა შვილებთან სიყვარულს და ხანდახან მგონია, რომ ჩემზე მეტად შვილები უყვარდა... ძალიან უყვარდა სიურპრიზების კეთება და ამით ყოველთვის გვანებიერებდა, მეც და ბავშვებსაც.

კონტრაქტზე შესვლა 2006 წელს გადაწყვიტა. ეს გადაწყვეტილება კი თავად მიიღო. არც ვინმე ახლობელი გვყავდა, რომ

ვინმეს შეგველანებინა და არც ნაცნობი, რომ ხელი შეგეყო. ერთ დღესაც ადგა, საბუთები შეგაროვა და განაცხადი შეიტანა. გაუმართლა და მიიღეს. მაშინვე სენაკში გადააწარმოეს. მეორე ქვეით ბრიგადაში იყო. ნოდებით კაპრალი.

მისი სამომავლო გეგმებიც ჯარს უკავშირდებოდა. მართალია ბოლო პერიოდში ცოტა გადაღლილი იყო, მაგრამ სულ იმას ამბობდა, ამ კონტრაქტს, რომ დავამთავრებ კიდევ უნდა გავაგრძელო, მაგრამ ისიც ვერ დაამთავრა და დაგვტოვა მარტო...

სანამ ომი დაიწყებოდა ქობულეთში ვისვენებდით. სენაკიდან ჩამოდიოდა ხოლმე, (გაგრძელება გვ.)

ის გმირები

გორა ილუჩიძე

გორა ილუჩიძე სულ 18 წლის ბიჭი იყო სამშობლოს დასაცავად რომ გაიწვიეს და წავიდა ჯარში, უფროს ძმას რჩევაც ჰქონდა, კონტრაქტი ხომ არ გავაფორმოო. ძმამ სპეცნაზში შესვლა ურჩია. შევიდა.

მტერმა მხოლოდ 2 თვე მისცა... და არც დიდი სიყვარულის მოსვლა აცადა, რომელსაც ელოდა...

ომი დაიწყო... 8 აგვისტო. ერედვი. სპეცრაზმელები ჩრდილში ისვენებენ. გადაღობები არიან, ორი დღეა ფეხით მოდიან. გადაქანცულებს იმედი უნთებთ გულელებს - იმედი გამარჯვებისა. კასეტური ბომბი... რამდენიმე წამი... აფეთქება...

გორა იქვე, იმ წამსვე დაიღუპა... გორა ილუჩიძე 1990 წლის 14 თებერვალს დაიბადა. იზრდებოდა დედოფლისწყაროს რაიონში, სოფელ ზემო ქედში.

მანანა ყაბანაშვილი, დედა: „ძალიან სერიოზული ბავშვი იყო, ჭკვიანი, შრომის მოყვარე, ერთი წუთი ვერ ჩერდებოდა, სულ შრომობდა და რაღაცას აკეთებდა. უყვარდა სპორტი, ჭიდაობაზე სიარული უნდოდა, ვერ ვატარებ... ვერ შევუწყვეთ ხელი... თავისით ვარჯიშობდა სახლში, „გირები“, „ტურნიკე“... რაც არ უნდა დალილი ყოფილიყო, მინც გამოუნახავდა დროს და რამდენიმე წუთი ვარჯიშობდა. სწავლით საშუალოდ სწავლობდა, სკოლა რომ დაამთავრა, სწავლის გაგრძელება არ უფიქრია. ჯარში უნდოდა წასვლა, ჩემი უფროსი ბიჭი ვაზიანში მსახურობს, კონტრაქტორია და მის შემედგარეს, გორასაც თავიდანვე განზრახული ჰქონდა, სავალდებულოს მოხდის მერე, ჯარში დარჩება კონტრაქტზე. ძალიან მშრომელი იყო. არაფერს თავიკობდა, ორთაჭალაში ციხეებს რომ ანგრევდნენ, იქაც მუშაობდა. სოფელში ჯართზე მუშაობდა. თავისი ორი კაპიკი ყოველთვის ჰქონდა. ის კი არა, ჩვენც გვარჩენდა თავისი შემოსავლით...“

2008 წლის 14 თებერვალს გორა 18 წლის გახდა და მალევე გაიწვიეს კიდეც ჯარში.

„25 მაისს მოუვიდა უწყება, მე სამუშაოდ ვიყავი წასული და სამსახურში ჩამომაკითხა, უწყება მომიტანეს და უნდა წავიდეთ. იმ დღეს მისი დეიდაშვილის დაბადების დღე იყო და თელავში მიდიოდა. მითხრა: თელავში წავალ, 26-ში მამიდასთან თვალ რაიონში და იქიდან წავალ პირდაპირ ჯარში. წავიდა დაბადების დღეზე, მოიხსინა. გულმა არ მომიტანა, ბავშვი ჯარში რომ წაიყვანონ, როგორ არ უნდა გავაცილო მეთქი, 27 მაისს დილაუთენია კომისარიატში ჩავიდი, იქ ველოდებოდი. ცოტა დაიგვიანა, ძალიან დაღონებული მოვიდა. გადაუღეს სურათები და „მარშრუტკაში“ რომ ვდებოდა, გადამეხვია, დამკოცნა და გამოემშვიდობა. ძალიან დაღონებული იყო. რა ვიცოდი, რომ ჩემს შვილს ცოცხალს უკანასკნელად ვხედავდი...“

ერთი თვე ქუთაისში, გეგუთის ნაწილში ჰყავდა. ფიცრი, რომ მიიღეს, იქიდან კრწანისში გადაიყვანეს, სპეცდანიშნულების რაზმში.

ძმისთვის უკითხავს, კონტრაქტზე ხომ არ გადავიდო. ძმამ ურჩია სპეცნაზში გადადიო... სულ ორი თვე იმსახურა ქვეყნის დასაცავად და მის თავისუფლებას შეეწირა...

მისი მეთაური ამბობს, საამაყო ჯარისკაცი მყავდაო. გამოვიყვანდი ხოლმე დავაყენებდი და სხვა ჯარისკაცებს მიემართავდი, მიბაძვით ამ კაცს და იყავით ასეთი ვაჟკაცები, როგორც გორაო...

ხშირად ველაპარაკებოდი ტელეფონზე, ძალიან მოსწონდა ჯარში ყოფნა, ვარჯიშობდა და თავს კარგად გრძნობდა. ერთხელ მითხრა: სირბილში მეორე ადგილი ავიღეო...

ბოლოს 6 აგვისტოს ველაპარაკე, დაგვიმალა, მომატყუა მარნეულში ვართ ნაწილში, ვვარჯიშობთო. ჩვეულებრივ გველაპარაკა, არაფერი ისეთი არ უთქვამს, რომ რამეზე დავეჭვებულყავი. უთქველი ბავშვი იყო, არაფრის თქმა არ უყვარდა... რაც ჯარში წავიდა მას მერე აღარ მინახავს...“

დაიწყო აგვისტოს ომი. გორაც და მისი უფროსი ძმაც ომში იბრძოდნენ, დედა დაკავშირებას ვერ ახერხებდა ომში წასულ შვილებთან.

„ვერაფრით ვუკავშირდებოდი ბიჭებს, ომი იყო და 2 შვილი სად მყავდა არ ვიცოდი. 9 აგვისტოს გორას უსული სხეული მომიტანეს სახლში, დედა მოუკედეს...“

7 აგვისტოს გორა ჩაუყვანიათ და შემდეგ ერედვი შესულან.

ორი დღე და ღამე ფეხით უვლიათ და დასასვენებლად ხის ჩრდილში გაჩერებულან, მეთაურებს უთქვამთ, დასვენეთ ცოტა ხანო. მაგ დროს დაწყებული დაბომბვა... ზოგი წამომჯდარი ყოფილა, ზოგიც წამონოლილი, კასეტური ბომბი, რომ ჩამოუგდია თვითმფრინავს, რამდენიმე წამი რომ გასულა, მერე აფეთქებულა, ვინც ფეხზე წამომდგარა, ძირითადად ისინი დაიღუპნენ და დაიჭრნენ...“

გორა მაშინვე დაღუპულა, მარჯვენა ფერდში ჰქონდა ჭრილობა, მეორე მხარეს გადიოდა... ამ დროს უფროსი ბიჭი უკვე ცხინვალში იყო. არც ის გვეუბნებოდა სად იყო... ერთმანეთი ვერ უნახავთ, ვერც ვერაფრით უკავშირდებოდნენ ერთმანეთს...“

გორას დაღუპვის ამბავი გამგობას შეატყობინეს, მაგრამ ვერაინ ბედავდა ეთქვა დედისთვის — შვილი აღარ გყავსო.

დედა: „მთელი დღე არაფერს მეუბნებოდნენ, შებინდებისას მიეღო ეზო გაივსო... ჩემს თავს რომ უბედურება ტრიალებდა, მივხვდი, ვერაინ მიბედავდა თქმას, მე უფროს ბიჭზე ვფიქრობდი, გიორგის ხომ არ დამემართა-მეთქი რამე. გორაზე ერთი წამით ცუდი არ მიფიქრია...“

უამრავი ხალხი იყო ჩვენს ეზოში, არ მეუბნებოდნენ სახელს, რომელი დაიღუპა... მერე ჩემმა ნათელიამ მითხრა: გორა აღარ გყავთო... გიორგის 10 აგვისტოს გავაგებინეთ ძმის დაღუპვა, ბიძამ დაურეკა და ჩამოიყვანეს. 14 აგვისტოს დავკრძალეთ გორა...“

არ გადის წუთი და წამი, რომ თვალწინ მისი სახე არ მედგას... პატარა ძმას შეისვამდა მოლმე კისერზე და დაატარებდა. ძალიან

ათამამებდა, მიჰყავდა მალაზიაში, ტანსაცმელს და კანფეტებს ყიდულობდა...“

ამ ბოზ და სიყვარულის დღეს ვარ დაბადებული და დიდი სიყვარული მენვევაო. შეყვარებული არ ჰყავდა, ერთი გოგო მოსწონდა, მაგრამ არაფერს ამბობდა ჩვენთან. მისმა მეგობრებმა გვითხრეს მერე...“

მორიდებული და უთქმელი ბიჭი იყო, მისი ზემოედი ამბობს, მე გორას თვალეები არ მახსოვს, სულ თავგადასხეული იდგა და ისე ლაპარაკობდაო...

ხათრანი ბიჭი იყო, მაგრამ ძალიან ძლიერი. კლასელები ისვენებენ, ჩხუბში რომ ვიყავით და გორას დავეინახავით, უკვე აღარ გვეშინოდაო. გამხდარი იყო, მაგრამ ძალიან ძლიერი...“

ანა ყაბანაშვილი, გორას ბებია: „6 წლიდან ჩემთან იზრდებოდა. წესიერი და ზრდილობიანი ბავშვი იყო, ძალიან უთქმელი, ბაბო მოუკვდეს... დაუხარელი იყო, ვინმეს რამე რომ ეთხოვა, უარს არავის ეუბნებოდა... მშრომელი ბიჭი იყო, მებმარებოდა, დამიბარავდა, დამითესავდა ხოლმე... ძალიან უჭირდათ და თუ კი სადმე სამუშაო იყო, ყველგან მიდიოდა და არაფერს თვალკობდა. დაკოჭრილი ხელები ჰქონდა... ჯარში ისე წავიდა, რომ ვერ მოასწრო ბოლოს ჩემი ნახვა... ადრე ვეუბნებოდი, გორა ჯარში, რომ წახვალ, როდისღა მნახავ, ცოცხალს მომიხსნებ-მეთქი? გახმეს ჩემი ენა... ბაბო, ერთი წელი ისე მალე გაივსო, რომ ნუ გეშინია, არაფერი დაგემართებაო...“

მზია ყაბანაშვილი, გორას ბიძა: „ჯარში წასვლამდე ჩვენთან იყო ამოსული, თვეების შვილიშვილი მყავს, გიჟდებოდა ბავშვზე. მთელი დღე ხელში ეჭირა და დაატარებდა...“

ძალიან წყნარი, ზრდილობიანი, უთქმელი ბიჭი იყო, რომ ვკითხავდი, ხომ არ გმამათქი, არაო, ყოველთვის ამას მეუბნებოდა...“

10 აგვისტოს ჩემი გარდაცვლილი მეუღლის დაბადების დღისთვის სუფრას ვამზადებდით. ამ სამზადისში ვიყავით, უბანში სამიწელი სიჩქარით ვიყავით, უბანში სამიწელი სიჩქარით შემოვარდა მანქანა, ხმა-მალა ეძახდნენ ჩემს ბიჭს, გაიას. გია გარეთ გავარდა. ჩაისვეს მანქანაში და წავიდნენ. გული გამისკდა, ვერ მივხვდი ვინ იყვნენ, რატომ ჩაისვეს ჩემი შვილი და სად წაიყვანეს... შემინებული სირბილით გავეკიდე მანქანას. მეორე უბანში გაჩერებულ მანქანას მივადექი. შორიდან ჩემი შვილის ბლავილი შემომესმა... გავეკვადი, როგორ მივედი მანქანამდე აღარ მახსოვს... კარები რომ გამოვღე, გია უკვე ისტერიკაში იყო ჩავარდნილი. მარტო ვაიმეს ყვიროდა... ყველა გამმოვიდა მანქანიდან და დაწყნარება დამიწყეს... მზია დეიდა, გორა დაღუპულაო... უბედურება დაგვატყდა თავს...“

გორას მშობლიურ სოფელში, ყოველ 9 აგვისტოს, გორას სახელობის ტურნირს ატარებენ ფეხბურთში...

ათამამებდა, მიჰყავდა მალაზიაში, ტანსაცმელს და კანფეტებს ყიდულობდა...“

ამ ბოზ და სიყვარულის დღეს ვარ დაბადებული და დიდი სიყვარული მენვევაო. შეყვარებული არ ჰყავდა, ერთი გოგო მოსწონდა, მაგრამ არაფერს ამბობდა ჩვენთან. მისმა მეგობრებმა გვითხრეს მერე...“

მორიდებული და უთქმელი ბიჭი იყო, მისი ზემოედი ამბობს, მე გორას თვალეები არ მახსოვს, სულ თავგადასხეული იდგა და ისე ლაპარაკობდაო...

ხათრანი ბიჭი იყო, მაგრამ ძალიან ძლიერი. კლასელები ისვენებენ, ჩხუბში რომ ვიყავით და გორას დავეინახავით, უკვე აღარ გვეშინოდაო. გამხდარი იყო, მაგრამ ძალიან ძლიერი...“

ანა ყაბანაშვილი, გორას ბებია: „6 წლიდან ჩემთან იზრდებოდა. წესიერი და ზრდილობიანი ბავშვი იყო, ძალიან უთქმელი, ბაბო მოუკვდეს... დაუხარელი იყო, ვინმეს რამე რომ ეთხოვა, უარს არავის ეუბნებოდა... მშრომელი ბიჭი იყო, მებმარებოდა, დამიბარავდა, დამითესავდა ხოლმე... ძალიან უჭირდათ და თუ კი სადმე სამუშაო იყო, ყველგან მიდიოდა და არაფერს თვალკობდა. დაკოჭრილი ხელები ჰქონდა... ჯარში ისე წავიდა, რომ ვერ მოასწრო ბოლოს ჩემი ნახვა... ადრე ვეუბნებოდი, გორა ჯარში, რომ წახვალ, როდისღა მნახავ, ცოცხალს მომიხსნებ-მეთქი? გახმეს ჩემი ენა... ბაბო, ერთი წელი ისე მალე გაივსო, რომ ნუ გეშინია, არაფერი დაგემართებაო...“

მზია ყაბანაშვილი, გორას ბიძა: „ჯარში წასვლამდე ჩვენთან იყო ამოსული, თვეების შვილიშვილი მყავს, გიჟდებოდა ბავშვზე. მთელი დღე ხელში ეჭირა და დაატარებდა...“



თეიმურაზ ბერიძე

(მეოთხე გვერდიდან)
ჩვენთან ხშირად იყო. ბოლოსაც ქობულეთიდან 7 აგვისტოს გავაცილე. სახლიდან, რომ გადიოდა, ორჯერ შემოტრიალდა. ბავშვები ჩაკოცნა და მეც გამოემშვიდობა. ორ დღეში დაებრუნდები, შეგებულბას ავიღებ და კახეთში წავიდეთო, მაგრამ ომი დაიწყო და... იმის მერე თვალთ აღარ მინახავს...

ბოლო პერიოდში ძალიან ჩაფიქრებული იყო, რომ ვეკითხებოდი რატომ ხარ ასე მეთქი არაფერიო, მპასუხობდა. არაფერს ამბობდა... მეც საერთოდ არაფერს მიგრძობდა გული, ცუდზეც არ ვფიქრობდი, სანამ ომი დაიწყებოდა, მაგრამ ომი რომ დაიწყო, მერე ძალიან შემიშინდა და რაღაც სამშრომელი ვიგრძენი.

ტელეფონით 8 აგვისტოს ველაპარაკე და 9 აგვისტოს ვერაფრით ვერ ვუკავშირდებოდი, დაკარგული იყო. ამ დროს ცხინვალში ყოფილა. 10-ში სალამოს დაგვირეკა, დაგვამშვიდა. უკანასკნელად კი 11-ში ველაპარაკე, „სამშვიდობოს ვარო“-თურმე მტრის ალყაში ყოფილა. გიჟივით დავიწყე რეკვა იმ სატელეფონო საუბრის შემდეგ

და ვეღარ ვუკავშირდებოდი, გული ძალიან ცუდს მიგრძობდა. რამდენიმე დღე გაურკვეველობაში და მოლოდინში ვიყავი ან ახლა დარეკავს ან ახლამეთქი, მაგრამ უკვე ცოცხალი აღარ იყო... 16 აგვისტოს გავიგეთ, რომ დაიღუპა. პატრიარქი რომ შევიდა მიცვალებულების გამოსაყვანად, ჩემი მეუღლეც მამინ გადმოასვენეს. მალევე ამოიცივნეს და პირდაპირ კახეთში ჩამოასვენეს.

არ არსებობს ღამე, რომ სიზმარში არ ვნახო... ცხოვრება გრძელდება და მე ჩემს შვილებს ვჭირდები, მათ უნდა მივხედო და ბიჭს ვუმკურნალო, რომ ჯანსაღი და სრულფასოვანი ვაჟკაცი გაიზარდოს. თემური გმირია. გმირი იქნება შვილებისთვის და პირველ რიგში ქვეყნისთვის. ის წავიდა, მაგრამ დატოვა და სახელი, რომელსაც კიდევ დიდი ხანი არ დავიწყებთ ხალხი.

თემური რომ გარდაიცვალა, ჩვენი პატარა გოგონა 5 წლის იყო... ბედნიერი არა ვარ, მაგრამ ამაყი ვარ, რომ გმირის მეუღლე მქვია და გმირის შვილებს ვზრდი.“

2008 წლის აგვისტოს ომში დაღუპული გმირი თეიმურაზ ბერიძე 5 წლის შემდეგ, მშობლიურ მხარეში გადმოსვენეს და ფერიის პანთეონში დაკრძალეს.

დაკრძალვის ცერემონიალს საპატიო ყარაული, სამხედრო მალაჩინოსნები, ოჯახის ახლობლები, აჭარის მთავრობისა და ქალაქის თვითმმართველობის წარმომადგენლები, ასევე სასულიერო პირები და საზოგადო მოღვაწეები ესწრებოდნენ.

ქართველი გმირის მამაცობაზე და თავგანწირვის ისტორიაზე, ცერემონიაზე შეკრებილმა სზოგადოებამ, საკრებულოს თავმჯდომარემ ირაკლი ჩაველიძემ, თავმჯდომარის მოადგილემ ჯუმბერ კახიძემ და პოეტმა ვახტანგ ლლონტმა ისაუბრეს. დაღუპულის სამლოაო პანაშვიდი კი მამა თევედორემ გადაიხადა.

კაპრალი თეიმურაზ ბერიძე 2008 წლის 11 აგვისტოს შინდისში დაიღუპა, იგი საქართველოს პრეზიდენტის 2009 წლის 6 იანვრის N7 განკარგულებით დაჯილდოებულია მედლით „მხედრული მამაცობისთვის“, მისი სახელის უკვადსაყოფად

კი ბათუმის თვითმმართველობაში 2012 წლის 8 აგვისტოს, მახინჯაურში ერთ-ერთ ქუჩას თეიმურაზ ბერიძის სახელი მიანიჭა.

თეიმურაზ ბერიძეს მეუღლე და ორი მცირეწლოვანი შვილი დარჩა, მისი გარდაცვალების შემდეგ ოჯახი საცხოვრებლად აჭარაში გადმოვიდა, სწორედ ოჯახის მოთხოვნით დაღუპული კახეთის სოფელ ფიროსმანიდან ბათუმში გადმოსვენეს.

გადმოსვენებისა და დაკრძალვის საორგანიზაციო საკითხები საქრებულოს სპეციალურმა კომისიამ უზრუნველყო. საორგანიზაციო ჯგუფს კახეთში



ში საკრებულოს განათლებისა და კულტურის კომისიის თავმჯდომარე ნაზი ფუტყარაძე ხელმძღვანელობდა, აღნიშნულმა კომისიამ იმ დღესვე თეიმურაზ ბერიძის ძმა, თენგიზ ბერიძე გადმოასვენა, რომელიც აფხაზეთის ომში იბრძოდა

მასალები მომზადებულია ნიგნიდან „გმირები“

„... და ახლა სიტყვა მომექვს პეშვებით“

ამ დღეებში დედოფლისწყაროს საზოგადოებრივ ისარგებლა გერმანიიდან მცირე ხნით ჩამოსული პოეტისა და დედოფლისწყაროს საამაყო შვილის, ირმა შიოლაშვილის ჩვენს რაიონში ყოფნით და მხარეთმცოდნეობის მუზეუმში დიდებული შეხვედრა მოუხწო. ირმა შიოლაშვილი საკუთარ მკითხველთან ხელკარიელი არ ჩამოსულა და მესხეთე ლექსის კრებულით „ორმაბათი“, რომელიც გამომცემლობა „საუფავო“ გამოსცა, ხელდასმევენებული გვევლია გერმანიიდან. ნიგნის პრეზენტაცია 26 ივლისს თბილისში, მწერალთა სახლში გაიმართა. ამჯერად მას პოეზიის საღამო შობოლოურ რაიონში გაუმართეს. შეხვედრას საქართველოს ილია ჭავჭავაძის სახელობის მნივნილოვანი რაიონული ორგანიზაციის სახელით ორგანიზებას უწევდა ამ ასოციაციის თავმჯდომარის მოადგილე, არაერთი ლამაზი ღონისძიების ინიციატორი, ჩვენი რაიონის საზოგადოების აქტიური წევრი და პოეზიის თავყვანისმცემელი, ქალბატონი ნანა ჭიჭინაძე. შემოქმედებითი საღამოს სპონსორობას უწევდნენ მნივნილოვანი რაიონული ორგანიზაციის წევრები, საპატიო თავმჯდომარის ვანო ნატროშვილის პატივსაცემი. მხარეთმცოდნეობის მუზეუმის მცირე დარბაზში თავი მოეყარათ ირმა შიოლაშვილის სკოლის პედაგოგებს, პოეტებს, თავად მუზეუმის თანამშრომლებს, ღვაწლმოსილ ადამიანებს, პოეტის თავყვანისმცემლებს, რაიონის კულტურის სფეროს წარმომადგენლებს, მუნიციპალიტეტის გამგეობისა თუ საკრებულოს თანამშრომლებს. შეხვედრის ორგანიზატორმა ქალბატონმა ნანა ჭიჭინაძემ საღამოს გახსნის შემდეგ სიტყვა თავად ირმა შიოლაშვილს გადასცა და საღამოს წაყვანაც მას მიანდო. მისალმების შემდეგ, პოეტმა ახალგაზრდული ნიგნის „ორმაბათი“ წაგვიკითხა საკუთარი ლექსები: „ფოთლები ხიდი“, ორი ნაპირი“, „ბონის დილორიდან“, „შენი სახლი ვარ.“ შემდეგ უპასუხა საზოგადოების მიერ დასმულ შეკითხვებს და მსმენელის თხოვნით ორიოდე სიტყვით მიმოიხილა საკუთარი ცხოვრების განვლილი გზა.

„დავიბადე, 1974 წელს, დავამთავრე დედოფლისწყაროს პირველი საშუალო სკოლა, შემთხვევითი არ იყო, რომ პროფესიულ ტელერადიო-ფურნალისტიკა ავირჩიე, ვგრძნობდი, რომ წერა ჩემი სფერო იყო. ლოგიკურიცაა, ბავშვობიდან კაღამი და მიკროფონი ჩემთვის ძალიან ახლობელი იყო და ამიტომაც მოვისურვე ფურნალისტიკა. ოთხი წელი პირველ სატელევიზიო არხზე ვიშუბავე ფურნალისტიკა. ზუსტად 15 წლის წინ, გერმანიაში სწავლის გაღრმავების მიზნით გავემზადე, დავამთავრე ასპირანტურა, პარალელურად გამოვეცი სამეცნიერო ნაშრომი. შემდეგ შევექმნე ოჯახი, ამის პარალელურად გამოვეცი ჩემს საავტორო კრებულებს, მოუხედავად ამდენი რამისა, მე მაინც დაიწყო ფურნალისტიკა, თუმცა ვთვლი, რომ პირველ რიგში ვარ პოეტი და მეორე დანარჩენი ვერაფერია. მყავს ორი შვილი - ალექსანდრე და ლუკა. და ვთვლი, რომ მყავს კიდევ ხუთი შვილი, ჩემი ნიგნების სახით. გერმანიაში მოღვაწეობის პერიოდში ჩემმა ერთ-ერთმა საუკეთესო მეგობარმა და პროფესორმა მირჩია შედარებით ლიტერატურათმცოდნეობაში მეცადე ბუდი და ბონის უნივერსიტეტში ომისმემდგომი პერიოდის ლიტერატურის კლავის კუთხით დავიწყე მუშაობა, კვლევებმა ჩემი პოეტური სამყარო ძალიან გაამდიდრა და უამრავი რამ შემიძინა, ამიტომაც გამიჩინდა სურვილი და ვთარგმნე ომის შემდგომი პოეტები, რომელიც ნიგნადაც გამოვეცი. უნდა ითქვას, რომ ეს ჩემი მეექვსე ნიგნია. იმისათვის, რომ უცხო ქვეყანაში, რომელიც ასეა თუ ისე, უკვე გავითავისე და ბონი მივიღე ჩემს მეორე ქალაქად, გადავწყვიტე ჩემს პროფესიას არ მოვხვედრილი. ვცადე ბუდი და მოხვედრილი იქნა, ეს, რა თქმა უნდა, ადვილი არ იყო, თუმცა, გერმანია ის ქვე-

ყანაა, სადაც ყურადღებას აქცევენ ბიოგრაფიას, განვილი შემოქმედებით, თუ სამეცნიერო გზას და მოხდა ისე, რომ ამინტეს მწვანე შუქი. თავდაპირველად საქართველოს და ქართული კულტურის შესახებ ქართულად ვახმოვანებდი გადაცემას, ამ ეტაპზე კი გადაცემის ფორმატმა მოითხოვა, რომ საქართველოს ამბები გერმანულ ენაზე მივანოდო მსმენელს, რასაც ასევე დავთანხმდი, რადგან ჩემი აზრით, მათ ენაზე გაკეთებული გადაცემა საქართველოს შესახებ ბევრად უფრო ძლიერი ხმა ევროპისკენ, ვიდრე ამას ქართულენოვანი გადაცემით ვაკეთებდი.“ - ამბობს პოეტი.

ორმა აღნიშნა, რომ არასოდეს და არსად არაა ისეთი ნამდვილი, როგორც აქ, რადგან მიაჩნია, რომ მისი პიროვნება აქ ჩამოყალიბდა, პირველი ლექსიც აქ დაიბეჭდა... — „როდესაც ბუმბუკა მამაბუნებში და ამ მხარეებზე მომინდა, მთელი რაიონის არსად არაა ისეთი ნამდვილი, როგორც აქ, რადგან მიაჩნია, რომ მისი პიროვნება აქ ჩამოყალიბდა, პირველი ლექსიც აქ დაიბეჭდა... — „როდესაც ბუმბუკა მამაბუნებში და ამ მხარეებზე მომინდა, მთელი რაიონის არსად არაა ისეთი ნამდვილი, როგორც აქ, რადგან მიაჩნია, რომ მისი პიროვნება აქ ჩამოყალიბდა, პირველი ლექსიც აქ დაიბეჭდა...“ - აღნიშნა ირმა შიოლაშვილი. ამ სიტყვებს შეესაბამება მისი ლექსი „მოდით“, რომელიც თითქოს ორი ქალი ნარმისახული, ერთი თავად პოეტი და მეორე თავად პოეტში არსებული ქალი, რომელიც „ნარსულს დიდი ფილტვებით სუნთქავს.“ - საოცარი სიტყვებია... „მოდით... ხომ მოხვალთ, მოდით. მე მინას ვკოცნი. მე მინას ვკოცნი და ცრემლებს ვაღრწობ, ზეცა როდესაც თეთრ ფანტელს მოცრის, დიდი სინათლე მყოფნის სარჩოდ... მოდით. დღეს ჩემში ვიღაცა ბორჯავს და კივის მინის აუხსნელ სახელს, ნარსული ქალის ნანავენს მოჰგავს და ქალის თვალებს სიამით ახელს. და ქალი-მინის ცრემლივით სუფთა კანკალებს, როგორც დაჭრილი შველი, მე ნარსულს დიდი ფილტვებით ვსუნთქავ და ქალის ჟამის სუთნთქავში მშველის. მე ვკოცნი მინას და რადგან მინა კანკალებს ვნებით და ფრუოლა ახრჩობს, ვაცილებ გულზე დარწობილ ხიჭვებს და მზიან ღიმილს ვუტოვებ სარჩოდ. მოდით...“

საოცრებაში მოიყვანა დარბაზი ირმა შიოლაშვილის ლექსად დაწერილი „ხუთი მართალი ბარათი ქმარს“ რომლის მხოლოდ მეორე ნაწყვეტს გვიკითხავს ავტორი, უბრალოდ იმიტომ, რომ ეს ნაწილი ძალიან უყვარს- „შენი სახლი ვარ!“, რომლის ნაკითხვის შემდეგ ცარილ მარტივად ითხოვს, რომ ყველა მათგანი ნაკითხის და მუსულო-სადმი მიძღვნილს ხუთივე ლექსს კითხულობს. შეხვედრაზე ირმას სიტყვით მიმართეს საკუთარმა პედაგოგებმა, რომლებიც უკვე ასაკოვანი, ირმა შიოლაშვილის სიყვარულმა მაინც გამოიყვანა სახლიდან. პედაგოგი დარბაზს უმინაშვილი (კლასის ხელმძღვანელი) - „ირმა ბავშვობიდან გამოირჩეოდა შემოქმედებითი ნიჭით, ეს გახლდათ გოგონა, რომელსაც სიტყვაც კი ლექსად ამოსდიოდა პირიდან, უფროსად გამიხარდა, რომ ფურნალისტიკა არჩია და ქართულ ხმას გერმანიაში, იმ ცივ ქვეყანაში აუღერებს, ახლა ორმაგად გახარებული ვარ მისგან, იგი არის ჩვენი ქვეყნის კულტურის, ენის, მამულისა და სარწმუნოების დამცველი სხვა ქვეყანაში, კიდევ ერთხელ ვულოცავ ახალი ნიგნის

გამოცემას, რომელსაც „ორმაბათი“ ჰქვია.

ცისანა მჭედლიშვილი (პოეტის დაწვევების პედაგოგი) - „ირმა, სად იყო გერმანია და შენი პოეტად ჩამოყალიბება, რომ მე შენ გიცნობდი, როგორც ეთერისა და ვანო შიოლაშვილის შვილს, რომლებიც მთელი თავისი შეგნებით, სწორად გზრდინდნენ, შენ მათ ჯვანსად რტოზე ხარ ამოზრდილი, რომელმაც გაამართლა როგორც მათი, ასევე ჩვენი, პედაგოგების და მთლიანად რაიონის იმედები მთელი შენი შემოქმედებითი საქმიანობით, მადლობა შენ ამისთვის, იმისთვის, რომ ხარ ისეთი, როგორც ხარ!“

ცარო მარტიშვილი, დედოფლისწყაროს კულტურის სახლის დირექტორი, არაერთი საღამოს ავტორი და არაჩვეულებრივი ნამყვანი, - „ირმა, ჩემი კარგო, მე დღეს არაფრის თქმა არ შემიძლია, მე უბრალოდ მინდა გითხრა, მადლობა, მადლობა, რომ არსებობ, მადლობა, რომ ხარ და გვეყვები! მადლობა ყველაფრისთვის, ყველა იმ ლამაზი სიტყვის თუ ლექსის ჩუქებისთვის, მადლობა ამ სიამოვნებისთვის, რასაც შენი კრებულები გვანიჭებს ყველას, გმადლობთ!“

ნინო ბახუაშვილი, დედოფლისწყაროს მუნიციპალიტეტის კულტურისა და სპორტის ცენტრის დირექტორი: „ირმას ბავშვობიდან ვიცნობ, ჩვენ თითქმის ერთ უბანში ვავიზარდეთ და ერთმანეთისთვის უცხონი არ ვართ, ირმას ბავშვობიდანვე ჰქონდა რაღაც გამორჩეული, იყო უადრესად მონესრიგებული, ძალიან ზრდილობიანი, სათონ და ამავე დროს ნიჭიერი, რაც მის აღმატებულ ხასიათს უსვამდა ხაზს, ახლა მე ორმაგად ბედნიერი ვარ, რომ ირმას ღონისძიებზე ვართ და მისი შემოქმედების კიდევ ერთ ნაყოფს, ახალი ნიგნის პრეზენტაციას ვესწრები.“

ღვანლმოსილი პედაგოგმა ნინო მუსხელიანი: „ირმა შიოლაშვილი არის განსაკუთრებული მოვლენა ქართულ პოეზიაში და ზოგადად, თანამედროვე ქართულ კულტურაში. ცივილიზებული სამყაროსგან იზოლირების წლებმა თავისი დალი დასავა ქართულ ლიტერატურას და განსაკუთრებით პოეზიას. ირმა არის სწორედ ის შემოქმედი, რომელიც მოიტანა პოეზიაში ლექსის წერის ახალი კულტურა და ევროპული ესთეტიკა, თავისუფალი იდეოლოგიზირებისგან და ფსევდო პატრიოტული ბრახაბრებისგან. მან და მისი თაობის რამდენიმე შემოქმედმა შესძლო პოეზიისთვის დაებრუნებინა ჩვეულებრივი ადამიანური გრძნობები, რომელსაც ის ასე ვაქცეზა, სხვაზე თავის მოხვედრის და ძალდაუტანებელი სილალით აკეთებს, რომ მკითხველი უზიარება იმას, რასაც მარადიული და შეუცვლელი ჰქვია.“

როგორც ცნობილია, მას ასევე გამოქვეყნებული აქვს მეცნიერული შრომა თანამედროვე გერმანული პოეზიის შესახებ. სასურველია, თუ ეს ნაშრომი ფართო საზოგადოებისათვის გახდება ხელმისაწვდომი, რადგან ქართული საზოგადოება არ იცნობს თანამედროვე გერმანულ ლიტერატურას და განსაკუთრებით, პოეზიას. თუ ყველამ იცის გოეთე, ჰაინე და რილკე, ამ დროს საერთოდ არც გაუგიათ მარსელ ბაიერის, ტომას კლინგის და პერტა მიულერის სახელები, ამიტომ ძალიან დიდ საქმეს ვაკეთებთ ირმა, თუ გააგრძელებს თანამედროვე



გერმანული შემოქმედების თარგმნას და მჯერა, რომ ის ამას განსაკუთრებული გემოვნებით გააკეთებს, რომელიც მხოლოდ მას ახასიათებს. მკითხველს კი მინდა ვუთხრა, რომ ირმა შიოლაშვილის სახით, საქმე გვაქვს იმ განსაკუთრებით გამორჩეულ ფენომენთან, რომლითაც შეგვიძლია ვიამაყოთ. შეიძლება ვინმემ თქვას, რომ მისი ეს განსაკუთრებული ხედვა არის გერმანიაში გატარებული ცხოვრების წლების დამსახურება, მაგრამ ეს ასე არ არის, რადგან ჯერ კიდევ ოცდაორი წლის წინ გამოცემული მისი ლექსების პირველი კრებილიდან ჩანდა, თუ რა მაღალი დონის ევროპულ პოეზიას ეყრებოდა საფუძველი მისი სახით. ჩვენს მძიმე დროში, ყველაფერთან ერთად, სწორედ ქართულ კულტურას და განსაკუთრებით, პოეზიას ეკისრება დიდი როლი ქართველობის გადასარჩენად სწორედ ამას აკეთებს თავისი შემოქმედებითი ნიჭიერი ადამიანი. უუსურველად წარმატებულს.“

ნიკოლოზი ფრინველიანი, თანაკლასელების მშობლთა სახელით - „ირმა ძალიან კარგი მონაწილე იყო, ყველასგან გამოჩეული, თავისი ლამაზი სათონი სულით და უაღრესად დიდი სიკეთით. გილოცავთ კიდევ ერთი ახალი ნიგნის დაბადებას და კიდევ მრავალი ნიგნის გამოცემას გისურვებთ, არაერთხელ გავესაზრებინოთ თქვენი მკითხველი.“

ირმას თანაკლასელების სახელით მიესალმა და აღნიშნული საღამოს ასე ლამაზად ჩატარება მოულოცა თანაკლასელმა მარია პოპიაშვილმა, პოეტს მიესალმნენ და მოულოცეს ეს დღე რაიონის საზოგადოების სხვა წევრებმა: ვაჟა პაპუაშვილმა, პედაგოგმა მერი თარაშვილმა, ნომინაცია მეტრის ნომინატმა სპარტაკ ლაბაშვილმა, მუნიციპალიტეტის საკრებულის თავმჯდომარის მოადგილე ვეფხია ნატროშვილი და საკრებულოს აპარატის უფროსმა ხათუნა გონაშვილმა. პოეტს სიტყვით მიმართა და კიდევ ერთი საღამოს მონაწილე შესთავაზა ფილოლოგმა თამარ ლობჟინიძემ, აქვე, თბილისიდან საგანგებოდ ჩამოვიდნენ ამ შეხვედრისთვის ჩვენს რაიონში აღზრდილი ახალგაზრდა პოეტები ქეთევან ნათელაძე და რუსუდანი ყოჩიაშვილი, რომლებმაც საკუთარი ლექსები წაუკითხეს ირმას და ამით ერთგვარი საჩუქარი მიუძღვნეს მას. ღონისძიება მუსიკალურად გააღამაზა ნანა უძილასურის ჩონგურზე შესრულებულმა სიმღერამ. პოეტმა უპასუხა საზოგადოების მიერ დასმულ შეკითხვებს, რომლებიც ძირითადად, გერმანიას და ამჟამად იმ მცხოვრებ ქართველებს ეხებოდა.

მე პირადად, უსამშობლობა ძალიან მიჭირს, ალბათ იმიტომ, რომ ზედმეტად ქართველი ვარ და ზედმეტად ქართულად დავრჩი, პეშვით დამაქვს საქართველო და მინდა, ყველას ვანახო, რომ ძალიან ლამაზი, თბილი და მზიანი ქვეყანა მაქვს... და ამ ქვეყნით ყოველი ჩემი წუთი და ნაწილა გაუღწილი, ძალიან ბევრმა ადვილად დაივიწყა ქართველობა, თუმცა მე ეს ვერ შევძელი. მე ქართულ სიტყვას ვემსახურები და ეს

სოფელ სამრეკლოში სერაფიმეს ტაძარი გაქურდას

დედოფლისწყაროს რაიონის სოფელ სამრეკლოში მდებარე სერაფიმე საროველის სახელობის ტაძარში მისულ ეკლესიის მსახურებს ტაძრის კარი გატეხილი დახვდათ. თვითმხილველების განმარტებით, გატეხილია ტაძარში არსებული შესანიერი ყუთების ბოქლომებიც, საიდანაც ფულადი თანხაა მოპარული.

უცნობია, დღის რომელ მონაკვეთში მოხდა ძარცვა. ადგილზე უკვე მივიდნენ ხორნაბუჯისა და ჰერეთის ეპარქიის მღვდელმსახურები.

„როგორც ჩანს, შემთხვევა გვიან ღამით მოხდა, ჩვენ დღისით შევიტყვეთ. ეკლესიაში მრევლი რომ მივიდა, ფანჯრები ჩამტყვრეული დახვდა. იქ ორი შესანიერი ყუთი იდგა, სადაც მოსახლეობა და ყველა, ვისაც კი

მოსურებებდა, ფულს ყრიდა. ყუთები გაუტეხავთ და ფული ნაულიათ,“ - განაცხადა სოფელ სამრეკლოს ტერიტორიული ორგანოს სპეციალისტმა ზურაბ ლეკაშვილმა.

„ახალი არაფერი ვიცი, სამწუხაროდ... ძალზედ ვწუხვარ იმ ადამიანებისთვის, ვინც ეს ჩაიდინა, ეს საშინელი ცოდვია. მასობრივად, 30 წლის წინ ჯიხეთის მონასტრიდან ხატები მოიპარეს, თითქმის ყველა მათგანი საშინელი სიკვდილით დაიღუპა,“ - განუცხადა გაზეთ „შირაქს“ მამა ონოფრე ნულაძემ.

საქმეში ჩაერთო შსს დედოფლისწყაროს პოლიციის სამმართველო. შემთხვევის ადგილზე სამართალდამცველები მუშაობდნენ. შსს-ს ინფორმაციით, მომხდარზე სისხლის

სამართლის საქმე 177-ე მუხლით აღიძრა, რაც ქურდობას გულისხმობს.

მომხდართან დაკავშირებით დედოფლისწყაროში საუბარი უჭირთ, თუმცა ტაძართან შეკრებილი მრევლი დამნაშავეთა დასჯას კანონის მთელი სიმკაცრით ითხოვს.

შეგახსენებთ, წლების განმავლობაში, სოფელ სამრეკლოში ქრისტიანული ტაძარი არ მოქმედებდა, ის 1 წლის წინ ფონდი „ქართუს“ ძალისხმევით აღდგა და 2012 წლის 1 აგვისტოს მეუფე მელქისედეკმა საზეიმო ვითარებაში გახსნა. ქრისტიანული სამყარო წმინდა სერაფიმე საროველის ხსენების დღეს სწორედ 1 აგვისტოს აღნიშნავს.

ილია მარტყოფლიშვილი



სამთაწყაროში მუსლიმების ლოცვა აღარ ჩატარდება



დედოფლისწყაროს რაიონის სოფელ სამთაწყაროში, მუსლიმთა სამლოცველო სახლში პარასკევით ტრადიციული ლოცვა აღარ ჩატარდება. ამის შესახებ მუსლიმთა სამმართველოს მუფთის მოადგილემ ადამ შანთაძემ სამთაწყაროში ჩასულ ჟურნალისტებს განუცხადა. სამთაწყაროში მცხოვრები მუსლიმები ზუნოლისა და მუქარის ფაქტების გამო სამლოცველო სახლში სალოცავად აღარ გადიან.

„თუ ადგილობრივი მრევლი მუსლიმთა პარასკევის ტრადიციულ ლოცვაზე არ მივა, მაშინ ბათუმშიდან და სხვა რაიონებიდან იმამები აღარ ივლიან. არ გვინდა რომ შეწყდეს, მაგრამ სხვა გზა არ არის.

ლოცვა შეწყდება, რადგან ადგილობრივები არ გამოდიან სალოცავად,“ - განუცხადა ჟურნალისტებს ადამ შანთაძემ.

სამთაწყაროში, მუსლიმთა სამლოცველო სახლში პარასკევის ტრადიციული ლოცვა არც დღეს ჩატარდა.

სამთაწყაროს ტერიტორიული ორგანოს რწმუნებულის გულო ნადირაშვილის თქმით, სოფელში მუსლიმთა სამმართველოს წარმომადგენლები არ ჩავიდნენ.

„თუ ვინმეს უნდა სამლოცველო, მანდ არის, შევიდნენ და ილოცონ. დღეს ლოცვა არ შესრულებულა, არავინ არ შესულა სამლოცველოში. არც აჭარიდან ჩამოსულა ვინმე. პოლიციის განყოფილებიდან არიან მარტო ბიჭები. ჩვენ ესლა

ამოვედით ვენახიდან და აქ ვიკრიბებით, სოფლის ცენტრია და თამაშობენ ახალგაზრდები,“ - აღნიშნა გულო ნადირაშვილმა.

შეგახსენებთ, უკვე მერამდენე თვეა, სამთაწყაროში მუსლიმთა სამმართველოს წარმომადგენლების მხრიდან პარასკევის ტრადიციულ ლოცვას აუიოტაყი ახლავს.

ადგილობრივები აცხადებენ, რომ სოფელში მუსლიმი მრევლი თითქმის არ არსებობს და ლოცვებზე დასწრების სურვილი მხოლოდ სამ ოჯახს აქვს. მუსლიმთა სამმართველო ცდილობს წარმოაჩინოს, თითქმის მათ ვინმე ლოცვაში ხელს უშლის.

ახალი მემორიალი აგვისტოს გმირებს

2008 წლის რუსეთ-საქართველოს შეიარაღებული კონფლიქტისას დაღუპული ჯარისკაცის, გიორგი აბიათარის ახლობლებმა, სასჯელალსრულების დეპარტამენტის სპეცდანიშნულების მთავარი სამმართველოს ბაზაზე, ოთხი გარდაცვლილი რიგითის განახლებული მემორიალი მოინახულეს.

ეთერ აბიათარმა სასჯელალსრულების, პრობაციისა და ოურიდული დახმარების საკითხთა მი-

ნისტრისა და სასჯელალსრულების დეპარტამენტის სპეცდანიშნულების მთავარი სამმართველოს თანამშრომლებს, ოთხივე დაღუპული ჯარისკაცის ოჯახების სახელით, მადლობა გადაუხადა მემორიალის განახლებისა და ომში დაღუპულთა სსოვნის პატივისცემისათვის. მან სპეციალურად მოწყობილი მემორიალური კუთხეც მოინახულა.

შეგახსენებთ, სპეცდანიშნულების მთავარი სამმართველოს გარე დაცვის რიგითები გიორგი

აბიათარი, ბესიკ მამიაური, გოჩა ილიური და ილია შავერდაშვილი 2008 წლის 8 აგვისტოს, სოფელ ერედვში, რუსეთის ფედერაციის შეიარაღებული ძალების მიერ საქართველოს სუვერენულ ტერიტორიაზე შემოჭრისა და დამოუკიდებელი სახელმწიფოს წინააღმდეგ ფართომასშტაბიანი სამხედრო აგრესიის განხორციელებისას დაიღუპნენ. ოთხიდან ორი გარდაცვლილი გიორგი აბიათარი და გოჩა ილიურიც დედო-

ფლისწყაროდან გახლავთ.

დაღუპული ჯარისკაცები ყვარლის, ახმეტისა და დედოფლისწყაროს რაიონებში არიან დაკრძალული. სპეცდანიშნულების მთავარი სამმართველოს თანამშრომლები, ტრადიციულად, ყოველ 8 აგვისტოს, გადიან საფლავებზე და დაღუპულ ჯარისკაცებს სამხედრო პატივს მიაგებენ. წელს მემორიალი მინისტრმა სოზარ სუბარამაც გვირგვინით შეამკო.



ს ს მ ვ ნ ა

დარეჯან გულიგინაშვილი-გორაშვილი



რა მწუხარე ყოფილა უშენობა, დედა! ისევე მოვიდა 9 აგვისტო, დღე, რომელიც ძალიან გვტკივდა. ამ დღეს საამოოდ გადასახლდი მარადისობაში. რა უცებ გაირბინა ერთმა წელმა... წმინდა პანტელეიმონის ხსენების დღეს, მისი მხრით ნათელცხებულმა დახუჭე თვალები და მიგვატოვე...

დედა, უშენობა გვტკივდა და გაუსაძლი-სია. გვენამს, რომ ნასული დედა არ არსებობს, დედა მუდამ ჩვენს გვერდშია, და არც შენ ხარ გამონაკლისი. ჩვენთან ხარ, ძვირფასო!.. ეს იმედი გვაცოცხლებს ამ წუთისოფელში დარჩენილ შენს შვილებსა და შვილიშვილებს და დიდ ოჯახს.

ყველა ერთად შევიკრიბეთ და გავიზიარეთ ის ტკივილი, რასაც უშენობა ჰქვია. მოგვეფრეთ და უფალს ვთხოვეთ, რომ ცათა სასუფეველი დაამკვიდროს შენი სათნო და ლამაზი სულისთვის.

ნათელი და სანთელი არ მოგკლებოდეს, დედა! კვლავ დაავლოცე შენი დედობრივი სიყვარულით.

შენი ოჯახი და შვილები

დარეჯან გულიგინაშვილი-პოპიაშვილი



8 აგვისტოს 40 დღე გავიდა, რაც დაგეტოვებ, ჩვენო დიდო ტკივილო. შენმა გამზრდელმა დეიდამ და მეუღლემ დაგიხუჭეს თვალები. თავს გეგულბოდა შენი მამიდაშვილი. ჩვენ 2010 წლის 2 დეკემბერს გარდავიცვალეთ, მაშინ, როცა ონკოლოგიური საავადმყოფოს საოპერაციოდ გამოსულმა პროფესორმა შენი ძიძე სენის ბოლო სტადია გვამცნო. მას შემდეგ 2 წელზე მეტი დედა-მეილი ხელიხელჩაიღებული დავდიოდით მამა გაბრიელის საფლავზე და იქიდან გამოკვლევებზე. გვენამდა, რომ მისი ძალა მზარდობდას გაგვიჩვენდა. მაგრამ, მარტში ექიმმა შენი ავადმყოფობის ისტორია ხელში მოგვცა და გვითხრა - დასვენდით.

30 ივნისის ღამეს სამუდამოდ დაგეტოვე და ძიძეში გავახვიე ყველა. მათ შორის შენი მეუღლე, 12 წლის ანა და 6 წლის ნიკოლოზი. ნიკოლოზმა შავი მისიური თავად მოითხოვა და ყოველ საღამო ცას შეჭყურებს, როდის გამოვთ დედას ვარსკვლავი. გეძახის, „დედაკო მენატრებიო!“ და სურათს უხმოდ ეფერება. ანა კი დიდი გოგოა, იცის, რა არის გარდაცვალება და უხმოდ უმკლავდება მონატრებას. ასე მტკივნეულად მიდის დღეები. მშობლებს ძიძე ტვირთად დაუტოვე

შენი შვილები, რომლებიც ღირსეულად ადამიანებად უნდა აღეზარდით. კარგად უნდა მოუუაროთ და სითბო არ მოუვალთ. არც შენს მეუღლეს, რომელმაც არაფერი დაიშურა და მეუძლებელი შეიძინა.

შენი საფლავის მოვლა-გალამაზებაში გალიეს ეს დღეები შენმა მამამ და სიძეებმა. როგორი მწარე და მტკივნეულია ეზოში შენი ხელით გაშენებული ყვავილნარის ყურება, თითქმის ყვავილები კი არა, შენი თვალები გვიმზურენ. ყველა ყვავილს შენს საფლავზეც გაგიმენებთ. იძინე მშვიდად, სანთელ-საქმეველი არ მოგაკლდება, ჩვენო საყვარელო. მსუბუქი იყოს შენს გულზე დაყრილი მშობლიური მინა.

მშობლები: მარინა და ნიკოლოზ გულიგინაშვილი. მეუღლე: კობა შეილები; ანა და ნიკოლოზ პოპიაშვილები; დები და დისშვილები.

მეუღლე: ლალი ლაპიაშვილი; შვილი: თამაზი, შვილიშვილები: მარინა, რატი, კოჭლამაზაშვილები; რძალი ია ხოსიტაშვილი, ძმისწულები: ნოდარ, ნათია კოჭლამაზაშვილები; ძმასხლები: ოთარ ხოსიტაშვილი, ლუდმილა გელენავა ოჯახებით იუნყებიან

თიანე კოჭლამაზაშვილის გარდაცვალებას. დაიკრძალა 6 აგვისტოს, ქ. დედოფლისწყაროში.

მარინე, გურამი მოლაშვილები თანაგრძნობას უცხადებენ ლალი ლაპიაშვილს მეუღლის, თამაზ კოჭლამაზაშვილის მამის **თიანე კოჭლამაზაშვილის** გარდაცვალების გამო

და ქრისტიანე ბოსტოლანაშვილი, დისშვილები თამრიკო, ნათელა, გაია ბოსტაშვილები ოჯახებით სამძიმარს უცხადებენ ნატო ყატაშვილს და მარი ბოსტოლანაშვილს

ირაკლი ყატაშვილის გარდაცვალების გამო.

გაზეთ „შირაქის“ რედაქციის თანამშრომლები თანაგრძნობას უცხადებენ ნატო ყატაშვილს და ნათელა ბოსტაშვილს

ირაკლი ყატაშვილის გარდაცვალების გამო

მსურველთა საურაღლეობა!

გაზეთი „შირაქი“ იწყებს „სსმონის წიგნი“-ს გამოცემას, სადაც შეგიძლიათ თქვენი გარდაცვლილი წევრისა თუ ოჯახის ახლობლის მოხსენიება.

„სსოვნის წიგნი“ გარდაცვლილის ფოტოსურათისა და შესაბამისი ტექსტის განთავსების მსურველებმა გთხოვთ მოაკითხოთ გაზეთ „შირაქის“ რედაქციას. ფასი ხელმისაწვდომია.

სსოვნის წიგნი

